

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

A 3159

ΤΟΜΟΣ Α'

ΕΤΟΣ 1888-1889

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΤΟΥ Α. ΤΟΜΟΥ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ-ΚΩΝΣΤ. Ι. ΠΡΑΣΣΑΣ

ΣΥΝΕΙΡΓΑΣΘΗΣΑΝ:

Αι κυρίαί και δεσποινίδες
Πηνελόπη Ν. Παπαγιωτίδου
Λεινομύχη Ν. Παπαγιωτίδου
Βασιλική Κυριακίδου

Οί κύριοι :

Άγγελος Χ.
Άντωνόπουλος Ν. Δ.
Βελλιανίτης Θεόδ. Α.
Βιάγκη Α. Γ.
Γιαννουκάκης Μιχ.
Θεοδώρου Χ.
Καλλίστης Χ.
Κορομηλάς Δημ.
Κοτσιλέπουλος Ν. Δ.

Κωνσταντινίδης Α. Γ.
Κωνσταντινίδης Γ.
Λασκαράτος Άνδρέας
Ματζαβίτρος Νικ.
Μαράνος Ι.
Μαρτζώκης Στέφ.
Μάτεσις Άντ.
Μεταξάς Βοσπορίτης Κ.
Μητσάκης Μιχ.
Μωραϊτίδης Δ.
Μωραϊτης Σπ.
Νικολαΐδης Κλ.
Ξένος Στέφανος
Παπαρηγόπουλος Κ.

Σαμαρταΐδης Χ.
Σπηλιωτόπουλος Άντ. Θ.
Στήης Δημ.
Στεφάνου Σ.
Συροδίνος Π. Σ.
Ταχόπουλος Δ. Π.
Τσιτσέλης Ήλ.
Τσιτσέλης Παντ.
Φιλαδέλφους Άλλξ.
Φιλοπρόδος
Φραβασίλης Άντ.
Ίρηστοβασίλης Χ.
Ψάλτης Μπενή

κλπ. κλπ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ « ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ »

1889

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑΙ

Σ' αγαπῶ, ὑπὸ Ἰουλίου Μαρῦ	20-49
Ἡ Ἔορτὴ τῶν Χιόνων, ὑπὸ Ζαρί	48-52

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ

Ὁ Βελθελῆς, ὑπὸ Πηνελόπης Ν. Παναγιωτίδου	2-3
Ὁ Πύργος τῆς Κόρης, ὑπὸ Δεινομάχης Ν. Παναγιωτίδου	9
Τὸ Ἔαρ, ὑπὸ Ἀριστείδου Ν. Παναγιωτίδου	10
Εἷς Παιδικὸς Πόθος, ὑπὸ Πην. Ν. Παναγιωτίδου	11-12
Ὁ Χατζῆ-Θανάκης, ὑπὸ Ἀρ. Ν. Παναγιωτίδου	13
Ἡ Μαλλίνα μου, ὑπὸ Ε. Βεκιαρέλη	14
Ἀμυμώνη, ὑπὸ Ἀριστίππου	15
Τὸ Ὑπόγειον Συμπόσιον, ὑπὸ Κ. Ι. Πρασσαῦ	17
Ἡ Πρωταπριεὶς, ὑπὸ Α. Ι. Γεωργιάδου	20
Τὸ Χαρτοπαίγνιον, ὑπὸ Ἀριστίππου	22
Ὁ Ψυχογιὸς τοῦ Καραϊσκάκη, ὑπὸ Ν. Ἀντωνοπούλου	24-26
Ἡ Διήγησις τῆς μᾶμμης, ὑπὸ Πην. Ν. Παναγιωτίδου	24-25
Ἡ Ζῶσα καὶ ἡ Νεκρά, ὑπὸ Α. Γ. Βιάγκη	29
Ἡ Μέθοδος τοῦ Παπᾶ, ὑπὸ Θ. Ν. Βελλιανίτου	36
Εἰς τὴν προσελεῖ μνήμην σου, ὑπὸ Δεινομάχης Ν. Παναγιωτίδου	36
Ἡ ἀπόφραξις τοῦ τ. Ταμδᾶκη, ὑπὸ Κολιδάν	44
Μία σεσοβίτσα δόξα	42
Παλαιὰ ἀνάμνησις, ὑπὸ Κωνστ. Ι. Πρασσαῦ	43
Mamzelle Julie, ὑπὸ Αἰσιώπου	44
Ὁ Ληστὴς τῆς Ὀρθροῦς, ὑπὸ Κων. Ι. Πρασσαῦ	45
Ὀρνιθολογία, ὑπὸ Α. Χ. Δ.	40
Τὰ δύο ἀδελφεὰ	40
Ἡ Ἐπάνδος, ὑπὸ Α. Γ. Κωνσταντινίδου	46-48
Αἱ λαλοῦσαι εἰκόνες, ὑπὸ Ἀλκαίου	48
Ἡ Ὀδαλίσκη, ὑπὸ Κ. Μεταξῆ, βοσπορίτου	34
Ἀνεταρτέτ, ὑπὸ Α. Σχορζανίτου	39
Οἱ τρεῖς Κακοποιοὶ, ὑπὸ Ι. Ζερβοῦ	24

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ

Πρῶτος Ἔρωσ, ὑπὸ Τουργένιεφ. Μετάφρ. Θ. Βελλιανίτου	1-9
Ὁ Σκύλος, ὑπὸ Ἰβάν Τουργένιεφ	1
Τζιλ Βλαρτάρ, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν	2
Εὐτυχὴς ἄνθρωπος, ὑπὸ Ἰβάν Τουργένιεφ	2
Προσποιητικὸν μῦθος τοῦ Schlo ser	2
Νυμφοθερεῖα, μῦθος τοῦ Schlosser	2
Ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας, μῦθος τοῦ Schlosser	3
Ὁ ἀνεμοδείκτης, μῦθος τοῦ Schlosser	3
Τὸ φίλημα τῶν ψυχῶν, μῦθος τοῦ Schlosser	5
Τὸ βιβλιοφυλάκιον, μῦθος τοῦ Schlosser	4
Ἱστορία πολέμου, μῦθος τοῦ Schlosser	6
Ἡ λευκὴ ἄρκτος	4
Ὁ ἀνθρωποφάγος	3
Πῶς ἀπηλλάγη τῆς πανθηρᾶς μου	5
Γυναικεῖα θυσία	6
Ἡ 14 Μαΐου, κατὰ μετάφρ. Α. Γ. Β.	6-9
Ὁ δὲ τῆς βίας γάμος, ὑπὸ Cacher Masoch	5
Ἐξῆς Ἐλχανάν, ὑπὸ Cacher Masoch	8
Πάνος Κανιόφσκης, ὑπὸ Cacher Masoch	9

Σερῆν, ὑπὸ Κάρμεν Σίλδας	4
Ἡ σχολὴ τῆς Ἰασνάδα Πολιάνας, ὑπὸ Λέοντος Τολστόϊ	6-15
Ἔργασια πολλή, ὄρεξις καλὴ	10
Ἡ Λούτα Ἀλίλια, διάγραμμα παγγαλινόν	10
Ὁ Μουζικός Μαρῦ, ἀνάμνησις Σιδηρίας	11
Εὐγνωμοσύνη, διήγημα διὰ τὸ Πάσχα	13
Τὸ κατόρθωμα, ὑπὸ Ἰβάν Μπουκάνωφ	11-14
Διδακτικὴ περιήγησις, ὑπὸ Γκισλαντζώνη	14-27
Αἱ φίλαι τοῦ συζύγου μου	14
Ἱστορία ὄρατιας ἐλληνίδος πριγκιπίσσης, ὑπὸ Ε. Μαρμιέ	15
Τὸ ἐρυθροῦν ἀνθύλλιον, ὑπὸ Β. Γαρσίν Μετάφρ. Θ. Βελλιανίτου	15-16
Εὐσπλαγγχνία ὄρεως, μῦθος μογγολικὸς Ε. Μαρμιέ	16
Τὰ συμβεβηκότα τοῦ βέδλου, ὑπὸ Ἐδγάρδου Πόε Μετάφρ. Κ. Ι. Πρασσαῦ	17
Ὁ Κόκκινος θάνατος, ὑπὸ Ἐδγάρδου Πόε Μετ. Κ. Ι. Πρασσαῦ	19
Χόπ φρόγ, ὑπὸ Ἐδγάρδου Πόε Μετάφρ. Κ. Ι. Πρασσαῦ	21
Βερνίκη, ὑπὸ Ἐδγάρδου Πόε Μετ. Κ. Ι. Πρασσαῦ	22
Τὸ μυστήριον τῆς Μαρίας Ροζέτου, ὑπὸ Ἐδγάρδου Πόε Μετάφρ. Κ. Ι. Πρασσαῦ	25-34
Πῶς διετηρήθη ἡ κληρονομία τοῦ θεοῦ μας	16
Κατὰ τὴν ὄραν τοῦ δαίμονος, ὑπὸ Εὐγ. Σαβέτ	17
Ἡ κόρη τοῦ Κουρσοῦμ, ἀραβικὸν διήγημα	17
Ἔρωσ γεροντέου, ὑπὸ Εὐγ. Σαβέτ	18
Τὸ μέλαν ρόδιον, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ	18-19
Ἡ προίξ. Guy de Maupassant	19
Μία εἰκὼν, ὑπὸ Ἰουλίου Ζανέν	19
Ὅρασι σχολῆς, κατὰ τὸ Ἰταλικόν	19
Ἡ συλλογὴ τοῦ μίστερ Κέρκε	21
Μερσεδῆ, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ	22-23
Μετὰ τὴν περιφρόνησιν, ὑπὸ Ἀλφόνσου Δωδέ	23
Εἷς ὑποχρεωτικὸς θεὸς, ὑπὸ Τσέγκ Κι Τόγκ	21
Διὰφορα πράγματα	31
Ὁ τελευταῖος Ἕλλην περσιτῆς, ὑπὸ Ἐδ. Ἐγγελ	32
Ὁ πρῶτος νεκρὸς, κατὰ τὸ γαλλικόν	32
Τετάρχιον ἄρτου, ὑπὸ Φραγκίσκου Κοππέ	34
Ἡ πριγκιπίσσα μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά, ὑπὸ Α. Τολστόϊ	35
Τὸ χελιδόραχμον, ὑπὸ Μαυρικίου Ἰόκαϊ	35
Μετὰ τὴν νίκην, ὑπὸ Dargemut	35
Οἱ τρεῖς υἱοί, ὑπὸ Henri Lavedan	37
Τὰ ὑποδύματα τοῦ Ἀμμουὶλ Καζίμ, ἀνατολ. παράδοσις	38
Υἱὸς χήρας, ὑπὸ Φραγκίσκου Κοππέ	39
Συνεχγὴ διὰ συνοικέσιον, παράφρ. ὑπὸ Α. Ν. Δραγάτση	39-40
Τὸ ξύλινο πόδι, ὑπὸ Ph. Audebrard	39
Ἡ ἑσποινίς Κερουάρ, ὑπὸ Ι. Σανδῶ Μετάφρ. τῆς κ. Β. Κυριακίδου	39-44
Τὸ χρυσοῦν βαλάντιον	40
Διάλογος τῶν νεκρῶν, ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ	42
Νύμφης ἐκλογὴ, ὑπὸ Ὀφριαν. Μετάφρ. Κ. Ι. Πρασσαῦ	43-52
Πουλιτζενίλλος Σωτήρ. Διηγ. τῶν Χριστ. γυνων	47
Μία ἀνάμνησις, ὑπὸ Γουσταύου Δράκ	49
Δεσπὶ δὲν ἱμονομάχης, ὑπὸ Camille Bergu.	43

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἱστορία Χασάν τοῦ σχοινοποιτοῦ, ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Χ. Ἀνδριωτάκη	45
Ὁ ἄρραβῶν, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ὑπὸ Α. Σκαματιάδου	49-50
Ἐρωτες ἀηθῶνος καὶ ρόθου, ὑπὸ F. Mallefille	50-52

ἈΡΘΡΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἐκκλησιαζουσαι ὑπὸ Δικαιοπόλιδος	3
Τί τῆς φυλάττε; ὑπὸ Φιλοπρόδου	34
Ἡ Παρθενία εἰς κεφάλαιον. Φιλοπρόδου	35
Τί τοὺς φυλάττε καὶ τί τὰς φυλάττε. Φιλοπρόδου	36
Τί νὰ γίνωμεν αἱ κόραι μας. Φιλοπρόδου	37

ἈΡΘΡΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ—ΚΡΙΤΙΚΑ—ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ὁ Ααρδινισμὸς ἐν τῇ ποιήσει καὶ τῷ μυθιστορηματικῷ	1
Φιλολογικὴ ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Μιχ. Μητσάκη	4
Αἱ θρησκευτικαὶ αἰρέσεις ἐν Ρωσίᾳ	5-6
Ὁ Ἀνατολικὸς κόσμος	5
Ἱστορία ἐνὸς γλύπτου, ὑπὸ Φρ.	6
Ἡ Μουσικὴ ἐν τοῖς παρ' ἡμῶν σχολείοις	12
Τὸ νέον δράμα τοῦ Ζολᾶ, Ζερμινάλ	13
Ὁ Ἀρχιδούξ Ἰωσήφ καὶ οἱ Ἀθίγγανοι	13
Νεοφ. νῆς συλλογὴ Βυζαντινῶν περσιμῶν	14-16
Τὰ θύματα τοῦ Βάγια	14
Πλήμμυρα ἐπὶ τοῦ κλανήτου Ἄρως, ὑπὸ Φλαμασιῶνος	21-22
Ὁ Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος Α'	26
Ὁ ὕμνος τοῦ Λαντῶνος	30
Ἡ Ἀνθρωπίνη Πλαστικὴ, ὑπὸ Φ. Δαρούλ	37
Μία Ἐορτή ἐν τῇ Ἐκθεσί. ὑπὸ Ἀλκαίου	41
Ὁ Μυστικισμὸς τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ Κλ. Νικολαΐδου	42-43
Ἐν βλέμμα ἀπὸ τὴν Ἐκθεσιν, ὑπὸ Κ.	44
«Δῶρε πρωτοχρονιάτικα», ὑπὸ Κ.	46
Χρυσιδόσπηλ, ὑπὸ Κλ. Νικολαΐδου	48-49
Ἐπιστολὴ περὶ Ποιήσεως, ὑπὸ Ἀνδρ. Λασκαράτου	49

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑΙ ΚΩΜΩΔΙΑΙ

Ἡ Κατάσκοπος Δράμα μονόπρ. ὑπὸ Ἐρνέστου Δωδέ	31-32
Ὁ θάνατος τῶν Θανάτων. Διαλογὴ, ὑπὸ Δημ. Κορομηλῆ	25

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ Γαλατσιδενά μου, ὑπὸ Δημ. Στήν	6
Ὁ Κατηραμένος Ναύτης	8-11
Ὁ Χωρισμὸς, ὑπὸ Μπενῆ-Ψάλη	12
Τοῦ Μάτ τὰ Τρεαντάφυλλα, ὑπὸ Ἀντ. Θ. Σπηλιωτοπούλου	14
Ὁ Κόραξ, ὑπὸ Ἐδγάρδου Πόε Μετάφρ. Κ. Ι. Πρασσαῦ	16
Μετὰ θάνατον, ὑπὸ Ἀντ. Θ. Σπηλιωτοπούλου	16
Στὴ μελαγχρονίη μου, ὑπὸ Χάινε. Μετάφρ. Θ. Βελλιανίτου	19
Σεγὴ, ὑπὸ Ἐδγάρδου Πόε. Μετφρ. Κ. Ι. Πρασσαῦ	23
Τραγουδάκια τοῦ Χάινε, ὑπὸ Ἀντ. Ι. Μάττι	37
Ὁ Γεῆννος καὶ ἡ ἀάφνη, ὑπὸ Ν. Α. Κοσιτάκου	35
Τῷ Δικαίω Κωνσταντινῶν. Ἐπὶ τῇ ἐπιθιτικῷ του.	35
Εἰχαρεῖς τέτες, ὑπὸ Σ. Σαμαρτινῶν	38
Ἡ Κατάρτα, ὑπὸ Ι. Σ. Στεφάνου	39
Ἐκ τῶν τοῦ Steccetti, ὑπὸ Ἀντ. Σ. Μίτσει	39

Ἡ Χανούμισσα, ὑπὸ Ι. Στεφάνου	40
Ἡ Προσευχὴ, ὑπὸ Λέρμιντωφ. Μετάφρασις Θ. Βελλιανίτου	41
Ἐκ τῶν τοῦ Steccetti, ὑπὸ Γ. Κωνσταντινίδου	42
Κρυφὴ ἀγάπη, ὑπὸ Ι. Μαρᾶνου	44
Κῶνα ἀντίνοσ καὶ Σοφία, ὑπὸ Ν. Στεφανοπούλου	46
Στρατιωτικὰ Τραγουδία	47
Ὁ Εὐλοκόπος, ὑπὸ Στ. Σαμαρτινῶν	50
Ἡ Μεγαλίς. Ἔπος Η. Σ. Συνοδίου	51
Παράδοξος μαθητὴς Παράφρασις ἐκ τῶν τοῦ Βίωνος, ὑπὸ Δ. Ταγκοπούλου	60

ἹΣΤΟΡΙΚΑ—ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ἀνδρίας Παπαλεξόπουλος. (Μετ' εἰκόνας)	1
Ὁ Βύρων ἐν Ἰταλίᾳ	1
Ἡ Βαθυλάν	2
Κάρμεν Σύλδα	3
Ἐν τρεῖσιν ἐν τῇ ἀγίᾳ Σοφίᾳ	3
Ὁδυσσεὺς Ἀνδρόουτσου ἀνέκδοτος ἐπιστολαί	3
Τέσσαρ, ἄτοκα, ἄτορες, ὑπὸ Χ. Ἀννίου	4
Ὁ πάφος τοῦ Νῶε καὶ τοῦ Μωϋσέως	7
Οἱ βασιλεῖς τῆς Πρωσσίας	9
Ἱστορία τοῦ σταφιθεκαρποῦ, ὑπὸ Στ. Ξένου	10-16
Οἱ Γαζῆται	13
Ἡ ἀνάστασις μιᾶς ἠττημένης πόλεως, Δ. Μωραΐδου	13
Αἱ μεγάλα μοναρχία τῆς ἀρχαιότητος, ὑπὸ Π. Ἰωάννης ὁ Β' τῆς Αἰθιοπίας. (Μετ' εἰκόνας)	17-19
Τρεῖς ἀληθεῖς Ἱστορίαι, ἐκ τοῦ βίου τοῦ Παύλου τῆς Ρωσίας	18-19
Ὁ δὲ πυρὸς θάνατος, ὑπὸ Κ. Παπαρρηγοπούλου	23
Ἱστορικὸν χειρόγραφον τοῦ ἀρχιεπισκ. Δανιήλ	23-24
Καπεδάντιου ἀνέκδοτος ἐπιστολή	27
Ἐγκατάστασις βαρβάρων ἐν Ἑλλάδι, ὑπὸ Σπ. Μωραΐτου	31
Τὸ βασιλ. κόν γέος τῆς Βυζαντίας	32
Αὐτοκρατορικὸν γάμος	39
Ὅχι μόνον οἱ ναύαρχοι ἀλλὰ καὶ οἱ πλεῖσταχοι, ἐπὶ Λοζ Ζάκα	67-38
Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος	16

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ καὶ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Τινὰ ἀνέκδοτα περὶ τοῦ πάππου μου, ὑπὸ Ἀρ. Ν. Παναγιωτίδου	4
Ἀναμνήσεις τῆς τελευταίας ἐπιστρατείας, ὑπὸ Θεοδ. Βελλιανίτου	17,18,20
Τὰ ψάρια τοῦ ταγματάρχου μου, ὑπὸ Χ. Χρηστίδου	20
Φυλακαὶ γυναικῶν ἐν Βενετίᾳ, (Ἀναμνήσεις Ἰταλικαί)	25-26
Ἐντυπώσεις τοῦ ἀρχιεπισκ Ζακύνθου	27
Ἐπιστρατεϊακαὶ ἀναμνήσεις, ὑπὸ Χ. Χρηστίδου	28,29,31,38
Παρατηρήσεις καπνιστοῦ τοῦ Χρῆστ	30
Νηστειοκακοδειπνονηστεία, ὑπὸ Κ. Καλλιέτη	33
Ἐντυπώσεις Μοναστηριακαί	33
Χίμαρας, ὑπὸ Β. Παζιμάδη	33
Δικαιότερος οὔτε ἀδικώτερος δὲν εὐρέθη ἀπὸ τὸν Ἀλῆ	37

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἡ Ἀμυδαλῆ, ὑπὸ Μ	2
Ἐκθεσὶς	2. 11. 12. 13. 15
Ἰταλικά καὶ Νέα, ὑπὸ Ἀλκαίου	41-52
Παγκόσμιος Ηῶς	16. 21. 26. 23. 41-43. 45. 48. 49. 52
Μικρὰ Χρονικά	11. 12. 18
Ὀλίγον ἀπ' ὅλα, ὑπὸ Χ. Θεοδώρου	17. 20. 21. 28. 30. 34. 52

Ὁ Πρίγκιψ Βίσμάρκ καὶ τὸ πραξικόπημά του... 38	Πνευματικαὶ Ἐπιδημίαι, 1
Παγκόσμια 33.34.35.37.58	Διάλογος τῶν νεκρῶν, 42
ΕΘΙΜΑ καὶ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ	
Ἡθὴ Ἰταλικά 3	Πρῶται βοήθειαι εἰς τοὺς αἰφνυδῶς ἀσθε- νοῦντας, 45
Ὁ γάμος ἐν δούλῃ Ἑσπερίῳ, Χ. Χρηστεβατίλη. 38	Σημερινοὶ Ἔρωτες, ὑπὸ Dagamot, 39
Ἡ μνηστία ἐν Ἀγγλίᾳ. 39	Ἐκθεαὶ καλλονῶν, εἰς τὰ Ὀλύμπια, 36
Ἱστορικαὶ ἐν Ἰβρίᾳ Ἀπόκριαι 3	Τὸ πανόραμα ἐν Γερμανίᾳ, ὑπὸ Ν. 50
Δὲ Ἀπόκριαι ἐν Ἑσπανίᾳ, ὑπὸ Ἡλ. Τσιτσέλη 10	Τὸ τηλέφωνον, 2
Τὰ Χριστουγεννα ἐν Νεαπόλει, ὑπὸ Χ. Θεοδώρου 48	Οἱ εὐγενεῖς τῆς Γαλλίας, ὑπὸ Taine. 2
Ἀμερικανικὰ Ἡθὴ 43	Ἐκθεαὶ ἀνατροφῆς τῶν παιδῶν, 2
Μασσαλία καὶ Μασσαλιῶται, ὑπὸ Ν. Μαντζαβίνου. 46-47	Ἡ τέχνη τοῦ διακοσμεῖν τὰς οἰκίας, 3
Ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐν Μύροις ὑπὸ Γ. Σ. Σκληροῦ 49	Ἡλεκτρισμός τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, 4
Τελετὴ γάμων, παρὰ τοῖς πέριξ τῶν Βιτωλίων χωρικοῖς 50	Μονογραφὴ περὶ Κερκύρας, ὑπὸ Ἰ. Παπμανώλη. 5
Ὁ Στάνλεϋ, ὑπὸ Η. 7.48	Ἐν Κερκύρᾳ, ὑπὸ Paul Bourget, 10
Ἀφρικανικαὶ περιηγήσεις, τοῦ ἱατροῦ Χολούβου 41-47	Νεώτεροι χαρακτῆρες. Ὀδipρῶσπος. Γ. Δημη- τριάδου, 12
Ἐπιστολαὶ ἐξ Αἰγύπτου, ὑπὸ Α. Φιλαδελφείω 5-9	Ὁ Παρισινὸς λιμνοκτόρος, 25
Νέον κράτος ἐν Ἀφρικῇ 18	Οἱ ὄσι ἐν τῶν ἐν Παρισίῳ, 28
Τῆ περιεργότερα το Μαρκόου, 21-29	Τὰ ἐν τοῖς σχολείοις παίγνια. 28-30
Ἐκδρομὴ ἐν Νάχρ-Ἐλ Κέιλ, 40	Τὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος, 29
Ἐθιμα, Ἀφρικανικῶν λαῶν, ὑπὸ Η. 49	Ἡ δυσπεφία τῶν ἀνθρώπων τῆς διανοίας, 30
ΑΡΘΡΑ ΔΙΑΦΟΡΑ	
Ὁ ἔρωσ παρὰ τοῖς ζώοις, ὑπὸ Νεωτεριστοῦ. 1	Τὰ παιγνίσχάρτα, 32
Γαριβάλλου ἀπομνημονεύματα, 1	Ἡ Βουδαπέστη, 33
	Ἡ ἀνδρεία κατὰ τὸν Βόλσεϋ, 36
	Οἱ ἀγγλοὶ θημοσιογράφοι, 37
	Ἀπτικαὶ νύκτες, φ. 37
	Οἱ ἐγκλημάται καὶ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα ὑπὸ G. Μαρέ 44

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Πυκνώσατε τὸν πληθυσμὸν. φυλλάδ. 1 — Οἱ καυμένοι οἱ πτωχοί. 1 — Γυναικεῖα παράσημα. 1 — Τὰ μεγαλεῖ-
τερα πράγματα. 3 — Ρουσιναυγία πλεῖα. 3 — Τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ. 6 — Ἡ πρὸς τὰ ἀνθη ἀδυναμία τοῦ Γου-
λιέλμου. 6 — Ἡ τεχνητὴ κατασκευὴ τῶν ρουβινίων. 7 — Ἀναστάσις διὰ τὸ πετρέλαιον. 8 — Τεχνητὰ ὄψα. 9 —
Τύχη καὶ μέλλον τῶν γυναικῶν. 9 — Οἱ βασιλεῖς τῆς Ἑρωσίας. 9 — Εἰσιτήρια κατὰ χιλιόμετρα. 11 — Μακροβιότης
11 — Τὸ πεζικὸν τῆς Γερμανίας 12 — Οἱ νάνοι τῆς Ἀφρικῆς 12 — Αἱ αὐστρουγγρικαὶ δυνάμεις 12 — Ὑγιεινὴ
τῶν παιδῶν. 12 — Τὸ μέγιστον τῶν ἀτμοπλοίων. 12 — Τὸ Ρωσικὸν ναυτικόν. 12 — Χρυσός. 13 — Διὰ παγοπέδιον
εἰς τὴν Βόρ. Πόλον. 13 — Ἀπὸ Βιέννης εἰς Κωνσταντινούπολιν. 14 — Περιστερὰ ταχυδρόμοι. 14 — Οἱ Εὐρωπαϊκοὶ
στρατεῖ. 15 — Ἡ Στενογραφία. 15 — Ὁ Ἐμὶν Πασσᾶς. 15 — Ὁ «Χρόνος» τοῦ Λονδίνου. 18 — Πῶς ἀποκτάται ἐν
ἀγάλμα. 24 — Οἱ ἴπποι ἐν Συρία. 23 — Κλοπιμαῖα. 23 — Τὸ Type-Writer. 25 — Συμπόσιον κωφαλῶν. 26 — Οἱ
ποντικοί. 29 — Ἀλεξιβρόχια καὶ ἀλεξήλια 30 — Ἀπεργία γυναικῶν 30 — Γυναικεῖα ἐκδίκησις 30 — Οἱ Κροῖσοι
τῆς Ἀγγλίας 31 — Μία σοφὴ παράδοσις 34 — Γυναικεὶς ἐκατομμυριοῦχοι 34 — Αἱ μεγάλαί περιουσίαι ἐν Ἀγγλίᾳ
35 — Ἡ νέα κινητικὴ δυνάμις τοῦ Κήλην 36 — Νέον εἶδος μονομαχίας 36 — Τὸ ὑπερδύχιον Περὰλ 37 — Φρικτὴ
οἰκογένεια 37 — Αἱ εὐεργεσίαι τοῦ δαμαλισμοῦ 38 — 24 γάμοι 40 — Ἡ δικαιοσύνη τῶν πτηνῶν 44 — Βροχαὶ παρά-
δοχοι 8 — Ἀκαδημαϊκὰ σωματεῖα 12 — Τὸ ρωσικὸν ναυτικόν 12 — Σεισμοῦ ἀποτελέσματα 13 — Ἀφρικανικὰ
περιεργότατα 24 — Ἀμερικανικὰ περιεργα 1 — Τὸ μέλλον τῆς ὑγιεινῆς 16. — Πῶς εὐρίσκειται τὸ Πάσχα 16 —
Τοῦ Γύφτου τὸ παιδί 50. — Δωρεὰ ἐφημεριδεπάλου. 52. — Περὶ σιγῆς καὶ εὐγλωττίας. 52.

Παιδικὸν πνεῦμα 1-9 — Ἀρχαιολογικά 14 — Ἐκπαιδευτικά, Περιηγήσεις, Θεατρικά 2 — Χρυσοῦ ψήγματα
38-40 — Ἐκείψεις 41-42-43 — Δέσμη ἀληθειῶν 47-48 — Ἀνέκδοτα 7 — Ποικίλα 30 — Ἀξιοσημείωτα 44-45-46.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

Ο ΕΡΩΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΖΩΟΙΣ

Η ΛΕΥΚΗ ΑΡΚΤΟΣ

Ο ΣΚΥΔΟΣ

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

Ο ΔΑΡΒΙΝΙΣΜΟΣ ΕΝ ΤΗ ΠΟΙΗΣΕΙ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΕΠΙΔΗΜΙΑΙ

Ο ΒΥΡΩΝ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΓΑΡΙΒΑΛΔΟΥ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ εἰκὼν, ἣν δημοσιεύομεν, εἶνε τοῦ τελευταίου τῶν
ἡρώων τοῦ Χανίου τῆς Γραβιάς. Δὲν ἀπέμειναν πλέον
ἄλλοι ἀπὸ τοῦς 120 ἄλλους τοῦς ἐσάρωσαν τὰ χρόνια, ἢ
τοῦς ἔφαγε τὸ βόλι τῶν ἐχθρῶν εἰς τὰς κατόπιν μάχας.
ἔμεινε μόνον ὁ Καπετὰν Ἀνδρέας Παπαλεξόπουλος, φέ-
ρων ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ ὀλόκληρον αἰῶνα, καὶ μετ' ὀλί-
γους μῆνας θὰ παραστῆ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ἐγκαινίων τοῦ
μνημείου τοῦ Χανίου τῆς Γραβιάς, ὅπερ θὰ ὑπομνήσῃ εἰς
τὸν Καπετάνιον τὴν ἐνδοξον ἡμέραν τῆς μάχης. Ὁ Κα-
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

πετὰν Ἀνδρέας ἦτο ἄγνωστος εἰς ἡμᾶς μέχρι τῆς χθες,
ἀλλαγῆς τὰ λείψανον τοῦτο θὰ τὸ περιέβαλλεν ἡ ἐθνικὴ
εὐγνωμοσύνη ἐν Ἑλλάδι· ὁμῶς, ἐὰν δὲν ἔχαμεν ἀνασχα-

φὰς ὁ κ. Κυργούσιος, θὰ ἔμενεν ἄγνωστος τελείως, λαμ-
βάνων ὡς σύνταξιν εἰκοσιν ἰσῶς δραχμᾶς, λιμώττων ἰσῶς,
καὶ δεχόμενος ἐλεῆ. Τῆσιν μεγάλῃ εἶνε ἡ εὐγνωμοσύνη
ΦΥΛΑΧΟΝ Ι

μας. 'Ο κεκυρτωμένος σήμερα γέρον, με τής κουμπούρας εις την μέση, ως εξωγράφισεν αυτόν και μās τον απέστειλεν ο κ. Μαργαs, την ημέραν τής μάχης ήτο μόλις τριάκοντα ετών' λεβέντης, με ευσταλές ανάστημα, με όλον το άγιον αίσθημα τής ελευθερίας εις τα στήθη του, εκλείσθη εις την μάνδραν, και από το ταμπούρι εκείνο, απέστειλεν εις τους έχθρους τα βόλια του και εδημιούργει εκει μέσα μετα των συντρόφων του την 'Ελλάδα. Η μνήμη του εξησθένησεν ήδη τί δεν κάμουν τα χρόνια! Τα βλέμματά του άπώλεσαν την λάμψιν των, και εξηλιφθήσαν πλέον από τής μνήμης του τα όνόματα των συναγωνιστών του. 'Εν τούτοις, ένθυμείται ακόμη τον καπνόν των τουφεκιών που είχαν κρούσει τον ήλιο, ένθυμείται την άντάρα και ταίς φωναίς, και τα άλλάχ! και τας αίμωγάς των πληγωμένων Τούρκων, είντες επλησίαζον και έτυπτον την μάνδραν του Χανίου με τα γιαταγάνια των. 'Ενθυμείται, ότι εις το πλευρόν του εφρονούθη ο άνδρείος Καπλάνης' όλη αυτή ή εικών του δλέθρου, όλη ή χαρά και ή αγγλη των νικώντων, απέμεινεν έντετυπωμένη εις την μνήμη του και θα σβύθη μόνον με τον θάνατόν του.

Ημείς παραθέτομεν σήμερα την εικόνα του τελευταίου ήρωος τής Γραβιάς, ενός εκ των ολίγων άπομεινόντων άνδρών τής επανάστασεως. 'Ατυχώς, άπομεινόντων ολίγοις μόλις μετρούνται εις τα δάκτυλα πλέον, αυτοί δε οι ολίγοι πένονται σήμερα, και εάν δι' αυτούς εξητούμεν έλεημοσύνην, θα ήτο εξεουτελιστικόν δια την γενεάν μας, θα ήτο ύβρις δια το έθνος' άποτεινόμενοι προς την κυβέρνησιν έχομεν εξηραλισμένην την βεβαιότητα, ότι ουδέν θα έπραττεν ύπερ αυτών' άποτεινόμεθα λοιπόν μόνον προς πάντας, και αίτούμεν την εκπλήρωσιν του καθήκοντος προς τους επιζώντας δημιουργούς του έθνους. Είνε ολίγοι και εις το έσχατον αυτών γήρας ως τους περιθάψωμεν δια τής συνδρομής μας, ως τοις καταστήσωμεν άνέτους τας τελευταίας ημέρας. 'Ατυχώς, παρ' ήμιν εξητιμίσθη ο πατριωτισμός, εξητιμίσθη ή δημιουργός αυτή δύναμις' αι άλλεπάλληλοι συμποροι έπέφερον δλέθρια άποταλέσματα επί τής έθνικής συνειδήσεως, και μόλις έν όνομα, το τής Γραβιάς, ως ήλεκτρικός σπινθήρ επενήργησεν επί των νεναρκωμένων ήμιν αισθημάτων. Η εξεγερσις του αισθήματος τής ευγνωμοσύνης ως λειτουργήθη και εις την περιστάσιν ταύτην, και ως περιθάλη τους επιζώντας αγωνιστάς.

ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Διήγημα 'Ιδαν Τουργενιέφ)

Οι κεκλημένοι πρό πολλού ανεχώρησαν, το δε ωρολόγιον έσήμανε πρώτην μετά το μεσονύκτιον. Εις το δωμάτιον έμεινον μόνον ο οικοδεσπότης, ο Σέργιος Νικολάγιεβιτς και ο Βλαδμήρος Πέτροβιτς.

Ο οικοδεσπότης έσήμανε και διέταξε να φέρωσι τα άπομεινάντα εκ του δειπνου.

— 'Ετσι και ή δουλειά αυτή τελειώνει, ύπετονόησε, βαθυτερον εισερχόμενος εις το άνάκλιτρον και καπνίζων αιγάρεν: — έκαστος εξ ήμιν ύποχρεούται να διηγηθ ή ιστορίαν του πρώτου έρωτός του. Είναί ή σειρά σας, Σέργιε Νικολάγιεβιτς.

Ο Σέργιος Νικολάγιεβιτς, ολοστρόγγυλος άνθρωπος, με

χνοώδη λευκόμαλλον κεφαλήν, ήτένισε πρώτον τον οικοδεσπότην, ειτα κατεβίβασε τα βλέμματά του εις το δάπεδον και:

— Δέν έχω πρώτον έρωτα, ειπε τέλος, εγώ ήρχισα άμέσως από τον δεύτερον.

— Πώς γίνεται τούτο;

— Άπλούστατα. Ήμην δεκαοκταέτης, ότε κατά πρώτον με προσείλκυσε μία νόστιμη κόρη: άλλ' εκκαμ κ ό ρ τ ε με αυτήν, διότι μου ήρесе, τίποτε περισσότερο θμιώς έρωτεύθην και άλλην κατόπιν. 'Ιδιαιτέρως όμως πρώτην και τελευταίαν φοράν ήγάπησα, όταν ήμουν εξ ετών, την τροφόν μου' άλλά τούτο είνε παθό τούτων τώρα, χρόνων. Αί λεπτομέρειαι των σχέσεων μοι διαφεύγουσιν ήδη τής μνήμης μου, άλλά και άν ένθυμούμη ταύτας, εις ποίον ήδύναντο να ένδιαφέρωσιν;

— Εις τον πρώτον μου έρωτα, ήόξατο ο οικοδεσπότης, δέν ύπάρχουσι τίποτε τα ένδιαφέροντα: εγώ ουδέμιαν ήγάπησα μέχρι τής γνωριμίας μου μετά τής "Ανας 'Ιβαννόνας, τής συζύγου μου—εις ήμας δε όλα έπήγγαν κατ' ευχήν' οι γονείς μās έμνηστευσαν, ταχέως ήγαπήθημεν και τέλος άνυμφεύθημεν, χωρίς άρρογορίαν. Η διήγησις μου τελειώνει σε δύο μόνον λέξεις: εγώ, κύριοι, φέρων το ζήτημα του πρώτου έρωτος, είχαν έλπιδα επ' ύμών, ότι γερόντων βέβαια, άλλά όχι και νέων παλληκαριών. Μήπως σείς θα μās τέρψετε τουλάχιστον Βλαδίμηρε Πέτροβιτς;

— Ο πρώτος έρωσ μου, είναι εκ των άσυνήθων, άπεκρίθη, μετά μικράν διακοπήν ο Βλαδίμηρος Πέτροβιτς, άνήρ τεσσάρωντα ετών, με μελανήν ευρείαν κόμην.

— Α! εφώνησεν ο οικοδεσπότης και ο Σέργιος Νικολάγιεβιτς όμορπώνως—Τόσον το καλλίτερον... Διηγηθήτε μας.

— Με συγχωρείτε... ή μάλλον όχι δέν θα δυνηθώ να διηγηθώ: δέν είμαι επιτήδειος προς τούτο. Θα το μεταδώσω ξηρως και συντεταγμένον το μυθιστόρημα του έρωτός μου, ίσως δε και παρακρυφαρχυμένον' άλλ' αν επιτρέπετε, θα γράψω ότι ένθυμούμαι εις έν τεράδιον, και θα σας τα αναγιώσω μίαν άλλην έπέραν.

Οι φίλοι κατ' αρχήν δέν συνεφώνουν, άλλ' ο Βλαδίμηρος Πέτροβιτς επέμεινε, και μετά δύο έβδομηκάς επανήλθον εις την ιδίαν οικίαν, ο δε Βλαδίμηρος Πέτροβιτς εξέτελεσε την ύπόσχεσίν του.

Ίδού τι περιείχε το τεράδιον τούτο.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

Ήμην τότε δεκά εξ ετών τούτο συνέθη κατά το 1833. Έκατώκου εν Μόσχ' παρά τοις γονεύσι μου, είντες είχαν ένοικίσει έξοχην τινα πλησίον του καταροάκτου Κόλουγκον, άπέναντι του Παυτιλύπου. Παρσκευάζομην τότε δια το Πανεπιστήμιον, άλλά κατεγινόμεν προς τούτο πολύ ολίγον, και με δίγως διάθεσιν. Άλλως τε, ουδεις άπέφρασε τας ελευθερίας όμως μου. Έκαμον ό,τι ήθελον, ιδίως μέχρι τής ημέρας εκείνης, ότε άπεινάξα τον τελευταίον Γάλλον παιδαγωγόν μου, όστις ουδόλωσ ήδύνατο να συνειθίσθη εις την ιδέαν, ότι έπεσε ως βόμβα εν Ρωσσία, και με έκπρασιν κλαστική άναίσθησις επί του προσώπου, ολοκλήρους ημέρας διήρχετο εν τη κλίνη. Ο πατήρ μου με είχε χαϊδεύμενον, ή δε μήτηρ μου δέν έπρόσεχε δι' όλου επ' εμού, και τοι, εκτός εμού δέν είχαν έτερον τέκνον. Άλλαι σοβαρώτεραι άγρολλαι την άπερρόθειαν. Ο πατήρ μου, άνήρ νέος ακόμη και άρκούντως ώριός, ένυμφεύθη αυτήν ενεκεν συμφέροντος: ή μήτηρ μου ήτο προσβυτέρα αυτου κατά δεκα τουλάχιστον έτη. Από του γάμου τής διήρχετο επάυθον ζωήν άκαταπαύτως έσυγχίζετο, εξηλεστέπει και εθύμονεν, άλλ' όχι επί παρουσίαι του πατρός μου: τούτον τον φοβόετο, ούτος δε πάλιν αιωνίως ήτο σοβαρός, ψυχρός και όιονει άδιάφορος εις τα τής οικίας μας...

Εγώ τουλάχιστον μέχρι τούδε δέν ευρον άνθρωπον ταϊούτης περιέργου ήρεμότητος, εύπιστον και τότεν ήτοιχας θελήσεως.

Δέν θα λησμονήσω ποτέ' μα ποτέ εις την ζωήν μου, πός πρώτας έβδομηκάς τής ελευσεώς μου εν τη έξοχ. Ο καιρός ήτο μαγευτικός. Αφήκαμεν την πόλιν την 9 Μαΐου. Περιεπάτου, ποτέ εις τον κήπον τής έξοχής μας, ποτέ εις το Παυσίλυπον και ποτέ πλησίον του καταροάκτου' έλάμβανον μετ' εμού βιβλίον τι, τας παραδόσεις του Καϊδένωφ, λόγω χάριν

άλλά σπανίως τας ήνοιγον, πλειότερον άπήγγελλον στίχους, ους εγνώριζον από μνήμης, και εγνώριζον πολλούς τοιούτους: το αιμα μου έβραζεν εν έμοι, ή δε καρδια μου ένύτητο τόσον ήδέως και τόσον γελαστικώς' όλα παρίσταντο θαυμάσια, εγώ δε άνέμενον τα πάντα, δια παν ό,τι με έφερε εις έκστασιν ήμουν πάντοτε έτοιμος: ή φαντασία μου έπαίξει και με έφερον ταχέως εις μίαν εκ των παραστάσεων, όπως τα πετροχελιδόνα ο καύσαν περίξ του κωδωνοστασίου, έρέμβλιζον, κατελαμβάνομην υπό άνεξηγητου τινός θλίψεως, και ένίοτε εκκλειον άλλά και μέσω των δακρύων και μέσω των θλίψεων, ως μοι έφερον ποτέ οι γλυκείς στίχοι των ποιητών μας και ποτέ ή μαγειρία τής έπέρας, διελάθανε, ως χλόη τής άνοιξεως, το επαγώνον αίσθημα τής νεαρής, τής φλεγομένης ζωής.

Είχον έν ώραίον τής ι. πασίας άλογον. Πάντοτε δε μόνος άνηρχόμην επ' αυτού και έτρεχον εις άπομειμακρυσμένα μέρη. Τρέχων έπλαττον δια τής φαντασίας μου την εικόνα αρχαίου ίππότου, οίος ήμουν εγώ, ένώ εύθύμως έσύριζεν ο άνεμος εις τα ύπα μου' άλλος τάλιν στέρφων προς τον ουρανόν το πρόσωπον, άπεταμίεον εν τη ψυχή μου την λάμψιν του φωτός αυτού και την κυανότητά του.

Ένθυμούμαι κατά τας ημέρας εκείνας, την εικόνα γυναικός' ήτο έν φάντασμα γυναικείας αγάπης, ουδέποτε σχεδόν άναπτυχθείσης με ώρισμένην μορφήν εν τω νω μου. Άλλ' έφ' όσον την έσκαπτόμην, επ' όσον την ήσθάνομην, διεγύνητο ήμισαφές, έντροπαλόν προαίσθημα' τούτο ήτο όλως νέον δι' εμέ, άρρητου ήρόνης, γυναικείον...

Αυτό το προαίσθημα, αυτή ή προσδοκία μου, διατάρασσον όλον μου το νευρικόν σύστημα' έστέναζον δι' αυτό, έρρεον μέσω των φλεβών μου, εις έκάστην του αίματός μου ρανίδα... και ένόμιζον ότι ταχέως θα έπραγματοποιείτο.

Η έξοχή μας συνίστατο εκ ξυλίνης δεσποτικής οικίας με στήλας και με δύο έξαρτήματα, με δύο μικρούς οικίσκους εν τω περιόλω. Εις τον εκ άριστερων οικίσκων ύπήρχε μικρόν έξοστάσιον εύθύων ταίμων. Εγώ, ουχί άπαξ μετέβην εκει, ίνα ιδω πώς δεκάς κατίσγων παιδιών, φέροντα ρυπαράς μπλούζας και με άναιμικά πρόσωπα, ανεπήδων επί των ξυλίνων διασειρών, είντες όνομάζονται τεράδιων κοπιτών πιστήριον, και με τα εκ ψυχισμένα σώματα των εξετύπων τα ποικίλα σχέδια των ταίμων' ο δεξίθεν οικίσκος έμεινε εύκαιρος και έδιδετο προς ένοικίασιν. Ημέραν τινα—τρείς έβδομάδας από τής 6 Μαΐου,—τα παραθυρόφυλλα του οικίσκου τούτου ήνεώθησαν και εφάνησαν, γυναικεία πρόσωπα' οίκογεία τις τήν είχαν ένοικίσει. Ένθυμούμαι την αυτήν ήμέραν εις το γεύμα, και ήτέρα μου εξήτησε από τον έπιστάτην να μάθω περί του όνόματος των νέων γειτόνων μας. Τότε δε, εγώ ήκουσα πρώτην φοράν το όνομα τής πριγκηπέσσης Ζασέκιν' κατ' αρχάς ή μήτηρ μου δέν εξεδήλωσεν ουδέν σαθαμόν: "Α! ή πριγκηπέσσα ειπεν... ειτα δε προσέθεσε: θα ήναί καμμία πτωχή, χωρίς άλλο.

— Ήλθον εις τρείς άγοραίας άμάξας, παρετήρησεν ο έπιστάτης: προσφέρων πινάκιον' ιδιαιτέρων άμαξαν δέν έχουσι, τα δε έπιπλά των είναι πρόττυχα.

— Και, ύπετονόησε ή μήτηρ μου, έτσι θα είναι καλλίτερα.

Ο πατήρ μου παρετήρησε ψυχρως προς αυτήν, αυτή δε έσιώπησεν.

Αναμειβόμενος, ή πριγκηπέσσα Ζασέκιν δέν ήδύνατο να ήναί πλουσία γυνή: ο οικίσκος όν ενάρκισε ήτο τόσον παλαιός, μικρός και χαμηλός, ώστε άνθρωποι έχοντας όπως δήποτε ολίγον πόρον, δέν θα ήδύναντο να διαμένωσιν εις αυτόν. Εκτός τούτου, όλα ταύτα δέν μοι έκκαμον την παραμικράν έντύπωσιν. Ο πριγκηπικός τίτλος ολίγον με εξέπληττε, πρό μικρού είχαν άποπερατώσει την άγνωσιν των «Ληστώντου» Σίλλερ.

Είχον την συνήθειαν να διέρχωμαι κάθε έσπέραν με το όπλον τον κήπον και να ένερέωω όπισθεν των φρακτών τας διερχομένας εκειθεν κορώνας. Εις τα έξυπνα, τα πονηρά και πανούργα ταύτα πτηνά, εγώ ήσθάνομην εξαίρετικήν απέχθειαν. Τήν ήμέραν καθ' ήν εγένετο λόγος περί τής πριγκηπέσσης, είχαν επίσης μεταβή εις τον κήπον, και εις μάτην εισέδυσκ εις όλας τας δειροστοιχίας, αι κορώναι το έμυρίσθησαν και μόνον μακρόθεν έκραζον. Τυχαιώς επλησίασα εις το χαμηλότερον μέρος του τοίχου, το άνήκεν άποκλειστικώς

εις ήμας, εξ αυτού εξετεινετο σειρά κλημάτων φθάνουσα όπισθεν του δεξιού οικίσκου του περιόλου, περικλείουσα αυτόν. Έβλάδιζον κύπτων κάτω την κεφαλήν. Αίφνης ήκουσα φωνήν παρετήρησα άνωθεν τής μάνδρας και άπελιούθη... εις τα όματά μου έπαρουσιάσθη πείσεργον θέαμα.

Ολίγα βήματα απ' έμού, εις το λοχμώδες μέσος του κήπου, μέσω των πρασίνων θάμων, ίστατο ύψηλή, εύμελής νεανία, με ραβδωτόν ρόδιον φόρεμα, και με λευκήν μανδύλαν επί τής κεφαλής: περί αυτής ίστατο επίσης τέσσαρες νεανία:—αυτή δε γελώσο κατεσχημάτιζε εις φυσαλίδας άνθη και τα διερρήγγυεν εις το μέτωπον αυτών' τα άνθη ταύτα είναί εκείνα τα φαία άνθη, όν δέν γνωρίζω τα όνόματα, τα όποια όμως κάλλιστα γνωρίζουσι τα παρδια, ότινα κυτώσιν αυτά εις τα μετάωπα των, εν πλαταγισμώ. Οι νεανία τόσον προθύμως έτεινον τα μέτωπά των προς την κόρην, εις τας κινήσεις δε τής νεανίδος ύπήρχε κάτι μαγεύον, επιβάλλον, θαυπευτικόν και έπαγωγόν, ώστε μικρού δειν άνέπνευτον κρουγήν εκ θαυμασμού και εξ ήδονής, και μοι φαίνεται, θα έδιδον άν είχαν, όλον τον κόσμον την στιγμήν εκείνην, ίνα αυτά τα χαριτωμα να χεράκια πλαταγίσουν τα άνθη των επί του μετώπου μου. Το όπλον μου έπεσεν από τας χειράς μου, επί τής χλόης' έλησμόνησα άμέσως όλα, είχαν προσηλάσθη το βλέμμα επί του εύμελούς εκείνου άναστήματος, όπερ έδλεπο, en profile και επί του λαίμου, και των ώραίων χειρών, και των άνεκτιμήτων ξανθών μαλλιών τής, ότινα διέφευγον το μανδύλόν τής, και επί των ήμικλείστον εύφυστάτων οφθαλμών και επ' αυτών των βλεφαριδών και τής υπ' αυτάς άπαλής παρειάς τής.

— Κύριε, ε κύριε,—ήκουσα αίφνης φωνήν τινα να μοι λέγη—νομίζετε πως είναι επιτετραμμένον να βλέπετε έτσι τας ξένας κυρίας;

Έταράχθην δλόκληρος' όπισθεν, παρ' την φράκτην, ίστατο άνθραπός τις με κοντήν σγουράν κόμην, όστις με προστήνιεν ειρωνικώτατα την στιγμήν εκείνην και ή νεύρις εστράφη προς εμέ... Είδον τα μεγάλα φαίχρα μάτια τής, ότινα παρουσίασαν ζωηρότερον το πρόσωπόν τής, αυτό δε το πρόσωπον, ήόξατο να τρέμη' ή νεύρις έγέλα, και οι μικροί λεκοί της δόντες ήστράψαν, αι όφρες της ύψώθησαν... Εγώ δε ήρθούρισα, έλαθον το όπλον από την χλόην, έτρεξα προς το δωμάτιον μου και έρρίφθη εις την κλίνην. Εκάλυψα το πρόσωπον δια των χειρών μου. Η καρδια μου επήδα, κατεγρόμην από έντροπής και άθμιας ήσθάνομην άσύνηθη συγκίνησιν.

Ανεπαύθην, εκαθαρίσθη και κατήλθον εις το τέιον. Η εικών τής κοραϊδος έφέρετο πάντοτε έμπροσθέν μου' ή καρδια μου έπαυσε να κυτπά, άλλά με επέιξεν ήδυπαθάς.

— Τι έχεις; με ήρώτησεν ο πατήρ μου. Έσκότωσε καμμία κορώνην;

Ηθέλον να του τα διηγηθώ όλα τα τής χθεσινής συναντήσεως, άλλ' εκρατήθη, και μόνον έμειδιάσα κατ' έμαυτόν. Έπεσα εν τη κλίνη, και εγώ δέν γνωρίζω δε διατί, τρείς φορές έστοάφη επί του αυτού πλευρού. Έστράφη και πάλιν και τέλος έκοιμήθη ως φονευμένος. Τήν πρώτην εξύπνησα επί μίαν στιγμήν, ήγειρα την κεφαλήν μου, παρετήρησα περίξ μου μετ' άνησυχίας και πάλιν άπεκοιμήθη.

«Πώς να γνωρισθώ μετ' αυτής;» ύπήρξεν ή πρώτη μου σκέψις, ότε ήγέρθη την πρωίαν. Κατά το τέιον εξήλθον εις τον κήπον, άλλά δέν επλησίασα προς τον φράκτην πο ύ, έπομείνας δέν είδον ουδένα. Μετά το τέιον διήλθον μερικάς φορές την πρό τής έξοχής όδον, και από μακράν έρριψα τα βλέμματά μου εις τα παράθυρα. Μοι εφάνη, ότι είδον όπισθεν του παραπετάσματος το πρόσωπον εκείνης, και πεφοβισμένος άπεμακρόνην. «Και όμως, πρέπει να γνωρισθώ», εκέσθησεν περικρατών εις την πρό Παυσιλύπου άμυώδη έκτασιν... «Άλλά πως; Ίδού το ζήτημα». Ένθυμήθη έν ολίγον την χθεσινήν συνάντησιν μου, και μοι εφάνη καθαρότατα, ότι αυτή έγέλα μεζύ μου... Άλλά ένώ εγώ συνεκινούμην και έτεχόδιζον διάφορα σχέδια, ή τύχη εργάζετο δι' εμέ.

Κατά την άπουσίαν μου, ή μήτηρ μου έλαβεν από την νέαν γειτόνα τής επιστολήν επ' οφισού χάρτου, εξ εκείνου τον όποιο μεταχειρίζονται μόνον εις τας ταχυδρομικάς έδοποιήσεις και κατά τας δοκιμάς του προστύχου οίνου. Έν τη επιστολή ταύτη, γεγραμμένη άνευ μεγάλης ορθογραφικής γνώ-

σεως και εκ πρωτοπειρου χειρός, η πριγκηπέσσα παρεκάλει την μητέρα μου να παράσχη την προστασίαν της: η μητηρ μου, κατά την φράσιν της ίδιας πριγκηπέσσης, ήτο γνωστοτάτη εις την ευγενή κοινωνίαν, εξ ης εξηρτάτο η τύχη της και τύχη των τέκνων της, καθ' όσον εν αυτῇ εἶχα παύ ὁσοβάραις δίκαις. «Αποτίνομι πρὸς ὑμᾶς, ἔγραφεν αὐτῇ, ὡς εὐγενῆς πρὸς εὐγενῆ κυρίαν, καὶ πιστεύω νὰ εἰσακουσθῶ.» Καταλήγουσα δὲ τὴν ἐπιστολήν της, παρεκάλει τὴν μητέρα μου νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ. «Ὅτε ἐπέστρεψα, εὗρον τὴν μητέρα μου εἰ. δυσθυμίαν ὁ πατήρ μου δὲν ἤτο εἰς τὴν οἰκίαν καὶ δὲν ἠδύνατο εὐδέναν νὰ συμβουλευθῆ. Νὰ μὴν ἀπαντήσῃ εἰς τὴν εὐγενῆ κυρίαν, καὶ μάλιστα εἰς πριγκηπέσσαν, δὲν ἤτο δυνατόν—ἀλλὰ πῶς νὰ ἀπαντήσῃ, ἡ μητηρ μου δὲν εἶχεν ἀποφασίσῃ ἐτι. Νὰ γράψῃ σημειώσῃ τινὰ γαλλιστί, τὸ εὗρισκεν ἀνάρμοστον, ἀλλὰ εἰς τὴν ρωσικὴν ὀρθογραφίαν δὲν ἤτο πολὺ δυνατῆ, ἐγνώριζε δὲ τὺτο, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ. Ἡσθάνθη μεγίστην χαρὰν ἰδὺσα με ἐπιστρέφοντα, καὶ ἀμέσως με διέταξε νὰ μεταβῶ παρὰ τῇ πριγκηπέσῃ καὶ νὰ τῆς εἰπω, ὅτι αὐτῇ πάντοτε εἶναι ἐτοιμὴ νὰ παράσῃ τῇ αὐτῆς ἐκλαμπρότητι της, τὰς ἐκδουλεύσεις της, κατὰ δύναμιν, καὶ νὰ παρακαλέσῃ αὐτὴν νὰ μεταβῆ τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν παρ' αὐτῇ. Ἡ τόσον ἀπροσδόκητος καὶ ταχεῖα ἐκπλήρωσις τῶν ἀποκρῦφων ἐπιθυμιῶν μου, με ἔγαροποίησεν, ἀλλὰ καὶ με ἐφόβισεν ἐξ ἄλλου: ἐν τούτοις δὲν ἔδειξα τὴν ἀνησυχίαν μου, καὶ σπεύδων μετέβην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅπως φορέσω νέον λαϊμοδέτην καὶ ρανδικόταν, καθ' ὅσον ἐν τῷ οἴκῳ ἔφερον εἰσέτι τὸ ἔνδυμα τοῦ κυνηγοῦ. («Ἐπαται συνέχεια.)

Ο ΕΡΩΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΖΩΙΣ

Δὲν πιστεύω νὰ ἐκληφθῶ ὡς ἀποπειρώμενος νὰ κατασπιλώσω τὸν θεσπέσιον καὶ ἀνθεμόεντα τοῦ γάμου θεσμόν καταβιβάζων αὐτὸν μέχρι τῶν ζώων. Οἱ ποιηταί, πρὸς οὐς ὀφείλουσι τὰ πεζὰ συνοικέσια τόσας συμφορὰς καὶ αἰ λαμπυρίζουσαι ἐστίναι τόσον κρύος καὶ τόσα σκότη, προηγῆθησαν πολὺ ἐμοῦ εἰς τὰς ζωϊκὰς παραβολὰς των. Οἱ ἔρασταὶ τοὺς ἠκολούθησαν πιστῶς καὶ πρὸ πολλοῦ ἡ ἐρωμένη μετεβλήθη εἰς περιστέραν, ἡ μητηρ εἰς χελιδόνα, ἡ ζηλοτυπούσα γυνὴ εἰς τίγριν, ὁ ἀτρόμητος ἔραστής εἰς λέοντα, λέοντες ὠνομάσθησαν καὶ οἱ ὑποθήλεις νεανίαί, ὁ Δὸν Ζουὰν ἐδανείσθη τὴν λοφίαν τοῦ ἀλεκτρούνο, ἡ ποιμενίς ἐγένεν ἀμνός, οἱ ἀκκτάσχοι ὠνομάσθησαν ταῦροι καὶ πολλὴ ἄλλη σύγχυσις μεταξύ ζωολογίας καὶ ἀνθρωπολογίας ἄνευ οὐδεμιᾶς διακαρτυρίας ἐπετελέσθη. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῆς ἀνθοδαφούς τῶν ποιητῶν γλώσσης καὶ τῆς εἰκονογραφημένης τῶν ἔραστῶν, ἡ ἐπιστήμη πρὸ πολλοῦ συνέχεε τὰ βασίλεια καὶ κατέρριψε τὰ ὄρια τὰ χωρίζοντα τὰ δίποδα ἢ δίχειρα ἀπὸ τῶν μὴ τοιούτων, ἡ δὲ κοινωνιολογικὴ ἀνθρωπολογία χαρακτηρίζεται ἀπλοῦστα τὸν ἀνθρωποπῶν—ἐπομένως καὶ τὴν ἀνθρωποπῶν—δίχειρον, σπονδυλωτὸν, μαστοφόρον. Εἶνε ἀληθές, ὅτι οἱ ἀνθρωπολόγοι δὲν φέρουσιν ἐμβάτας ὑψηλοῦς, ὡς οἱ ποιηταί, ἀλλ' ὑποδύονται πεζὰ σανδάλια, διὰ τοῦτο ὅμως αὐτοὶ μὲν συνέχουσι τὴν πραγματικότητα καὶ εἶνε οἱ μόνοι διὰ τὸν κόσμον ὁδηγοί μας, ἐνῶ ἀπ' ἐκείνων διολισθαίνει αὐτῇ, μὴ ἀντέχουσα εἰς παρατεταμένους νεφελοδρομίας.

Δὲν ἐγκληματοῦμεν λοιπὸν, ἀλλὰ διδασκόμεθα μόνον, ζητοῦμεν νὰ μάθωμεν ποιοὶ νόμοι παρὰ τοῖς ζώοις κρατοῦσιν εἰς τὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου.

Ἄφου μάλιστα εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις τῆς ζωολογικῆς κλίμακος, ὁ γάμος—ἦγον ἡ γέννησις, ἡ ἀναπαραγωγή—ἀπορροφᾷ τὸ σύνολον τῆς υπάρξεώς της. Πολλὰ ἔντομα θνήσκουσιν ἅμα τῇ τεκνογονίᾳ ἐν μέσῳ τῶν λιπαρῶν ἀσπασμάτων ὁ ἄρρην ἐκπνέει, τὸ δὲ θῆλυ δὲν ἀπιστεῖ, ἀλλ' ἅμα τῇ ὠτοκίᾳ ἀκολουθεῖ, ὡς ἐν Ἰνδίας ἡ χῆρα, τὸν ἀποδημούντα σύζυγον.

Ἡ ἀνατολὴ τῆς ἥθης, ἡ ἐπίγαμος ὥρα ἐπιφαίνεται παρὰ τοῖς ζώοις ἐν μέσῳ τεράτων καὶ σημείων, ἃ θὰ ἐξήλεον πολλὰ διχέειρον ζεύγη, κατεργόμενα εἰς γάμου κοινωνίαν με ὀξύτητα ὀφθαλμοῦ κολυβιστοῦ, ἂν τὸ συνάλλαγμα ἐμπορικῶς συμφέρῃ, ἂν ἡ νύμφη ἐξασφαλίζῃ τὰ γηρατεία τοῦ ἀνδρός, ἂν ἡ κοινωνικὴ τοῦ ἀνδρός θέσις παρέχῃ στάδιον ἐλεύθερον εἰς τοὺς ἀκκισμοὺς καὶ τὰ κομμώματα καὶ τὰς ματαιότητας καὶ τὰς ἐλευθεριότητας τῆς γυναικός. Ἄλλ' ὁ ἔρως παρὰ τοῖς ζώοις δὲν εἶνε ὑπολογισμὸς ψυχρός· εἶναι—ἵνα ἐνθυμηθῶμεν ἐκφρασίν τινὰ παλαιῶν ποιητῶν—ἀσφαρπὴ καὶ κεραυνός. Εἶνε ἀληθὴς ἐρωτικὴ μανία. Καὶ τί ἄλλο; Ἀληθὴς πολιτισμός. Οἱ δρυμοὶ τῆ ὥρα ἐκείνη ἐρημοῦνται καὶ τὰ κατοικοῦντα αὐτοὺς μονήρη θηρία ἀπὸ μοναχοὶ γίνονται. Λέοντες τοῦ σαλονίου καταβαίνουσι νὰ πῆξωσι τὰς κοινωνίας των, βραχυβίους, ἔστω, ἀλλ' ἀνθηρὰς καὶ σφριγηλὰς ἐν τῇ προσωρινότητι αὐτῶν. Τὸ ἄρρην καταζητεῖ τὸ θῆλυ. Καὶ πῶς; Ἀναβιοῦν, ἀναχρωματιζόμενον, ὠραϊζόμενον, φαιδρυνόμενον. Τὸ τρίχωμα, τὸ πτέρωμα, τὸ λεπίδιωμα ἀντικαταλλάσσονται. Ἀόρατος τις ζωγράφος ἐδῶ ἐρυθθαίνει, ἐκεῖ ἐπιχρῶσι, ἀλλαγῶ ἐπιφοινίσσει ἢ διαστερίζει ἢ ἐπαργυρεῖ. Ἄρρηνά τινὰ προσκτῶνται κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἐπίκτητα ὄπλα, ὡς νὰ ἐλέγομεν ξιφίδια ἢ λογχάρια μονομάχων, δι' ὧν τὸν ἀντίζηλον καταβάλλουν, τὸ δὲ θῆλυ καταμαγεύουν. Ἀντὶ τῶν μύρων καὶ τῶν αἰθέρων καὶ τῶν ἐλαίων καὶ τῶν ψηκτρῶν τοῦ κομμωτηρίου, ἀντὶ τῶν λεκανιδίων καὶ τῶν προχῶν καὶ τῶν ἐσόπτρων καὶ τῶν πιξίδων καὶ τῶν ἀπατηλῶν διαπασμάτων, δι' ὧν τὰ νεώτερα ὑποκείμενα τοῦ ἔρωτος διακκλύνονται, ἐκεῖνα ἔχουσι κομμωτήν, τὴν ἱερὰν τῶν ὄλων φύσιν. Καὶ εἶνε ἡ ἀληθὴς τοῦ ἔρωτος μανία τόση, ὥστε φρῶνοι θήλεις εὐρέθησαν ἀπόπνικτοι ὑπὸ τὰς στραγγαλιστικὰς πτερυπύξεις τοῦ ἄρρηνος· ὁ δὲ Σπαλλαντσάνης εἶδεν ἄρρηνος βατράχους κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐρωτικῆς ἡμιλίας ἀποκοπτομένους τοὺς μηρούς των, χωρὶς νὰ δίδωσιν οὗτοι προσοχὴν. Ἦσαν—ὀλίγοι δὲν ἐλέγομεν οἱ ἀνθρωποπῶν—ἀφρημένοι. Αὐτὸ θὰ πῆ ἔρως, οὐχὶ αἰ ἀσθενικαὶ, ἀνακμι καὶ ἡμιλίαι τῶν νεωτέρων τοῦ σαρμαῦ μαλακίων. Εἶχε δίκαιον ὁ δογματίσας ὅτι αὐ ἔρως εἶνε ἰσχυρὸς ὅσον ὁ θάνατος. Εἶνε μάλιστα, παρατῆρεῖ τις, ἰσχυρότερος αὐτοῦ, διότι ὁ ἔρως περιφρονεῖ τὸν θάνατον. Τὸ τοιοῦτο δὲ ἀληθές διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παλαιῶν καιροῦ—ὅτε ὁ ἔρως ἦτο θυσία, ὅχι ἀπόλαυσις—εἶνε τώρα μόνον διὰ τὰ ζῶα ἀληθές, ὡ ἀναγνώστριαί, ὡ ἀναγνώσταί. Διὰ πολλὰ τῶν ἐντόμων ἔρῶν καὶ θνήσκουσιν εἶνε συνώνυμα· καὶ ὅμως τὸ θνήσκουσιν δὲν κω-

λύει τὸ ἔρῶν. Ἐρῶσι διὰ ν' ἀποθάνωσιν· καὶ ἀποθνήσκουσιν διότι ἐρῶσιν. Καὶ ποῖαι ἐρωτοτροπίαί προηγούνται αὐτῆς τῆς ἀπολαύσεως, ἡτις λήγει εἰς καταστροφὴν. Ὡραὶς ὀλοκλήρους αἰ ἄρρηνες ψυχαὶ ἀκκίζονται πρὸ τῶν θηλέων των, πρὶν ταῦτα ἐνδύσων εἰς τὰς ἐπιθυμίας ἐκείνων. Καὶ ὅμως... ὦραὶς μόνον διαρκεῖ ὁ βίος των! Πολλὰ εἶδη ἰχθύων κατὰ τὴν περίοδον τοῦ ἔρωτος χρωματίζονται φαιδρότερον, ὡς νὰ ἐλέγομεν, καλλωπίζονται καὶ ἀφίνονται εἰς ὅτι ἐμπνεύσει αὐτοῖς ὁ μάχη ἀνίκτου ἔρωτος. Ἀναπτάνουσιν τὰ ἐπάργυρα πτερυγία των, καὶ ἀφίνουσι νὰ σπινθηροβολῶσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν μεταφρένων καὶ τοῦ κορμοῦ των ὁ σάπφειρος καὶ ὁ χρυσός καὶ τὸ ρουβίνιον καὶ ὁ σμάραγδος καὶ ἐπιδίδονται εἰς ἀγῶνας πάλης καὶ πηδήματος καὶ παρελάσεων καὶ παρολισθήσεων καὶ κυμάνσεων, ὅλα αὐτὰ ὅπως σαγηνεύουσιν τὸ θῆλυ. Οἱ δὲ ἀνθρωπολόγοι ὠνόμασαν τὸν νόμον αὐτὸν, εἰς ὃν ὑπέικον οἱ ζωϊκοὶ ἔρωτες ὅλοι—νόμον τῆς ἐρωτοτροπίας, νόμον δηλαδὴ τῆς κακετταρίας.

Δύο αἰσθήματα κρατοῦν ἀπόλυτον τὸ κράτος αὐτῶν ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ τῶν ζώων συστήματος: τὸ ἐν ἐρωτικόν—πῶς νὰ φανῶσιν εὐμορφότερα εἰς τὰ θήλεα—τὸ ἄλλο πολεμικόν—πῶς ἐκποδῶν νὰ καταστήσουν τοὺς ἀντεραστάς. Παρὰ τισὶ τῶν σαυροειδῶν ἐν τῇ νοτίῳ Ἀμερικῇ μάχαι συγκροτοῦνται φονικαί, καθ' ἃς ὁ ἠττώμενος ἀποβάλλει συνήθως τὴν οὐρὰν του—τὴν ἔχει καταβροχθίσει ὁ νικητής. Ἡ δὲ πάλῃ αὐτῇ δὲν παρέρχεται ἄνευ ἀποτελεσμάτων. Δι' αὐτῆς γίνεται ἡ λεγομένη ἐπιλογή. Οἱ ἀσθενέστεροι τύποι καταβροχθίζονται· οἱ ἰσχυρότεροι ὅχι μόνον ἐπιζῶσιν, ἀλλὰ καὶ βελτιοῦνται. Μεταξὺ δὲ ἄρρηνος καὶ θήλειος, τὸ πρῶτον, ὡς παίζον πρόσωπον κατακτητοῦ, κατὰ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων ἐξ ἀνάγκης ἐγένετο ἰσχυρότερον καὶ... εὐμορφότερον. Ἀγωνιζόμενον ὅπως ἀρέσῃ τῷ θήλει—ἡ παρατήρησις δὲ αὐτῆ ἀρμόζει κυρίως εἰς τὰ πτηνά—ἀπέκτησε πτέρωμα πολυτελέστερον, φωνὴν μελωδικωτέραν, ὄργανα ἀμυντικὰ καὶ ἐπιθετικὰ τελειότερα, μένος σθεναρώτερον, ἐνστικτα πολεμικώτερα. Ἐνῆα δὲ ἐξ αὐτῶν—μὴ δύναμενα νὰ προμηθεύωσι μύρα παρὰ τοῦ κουρέως των δι' ὧν ν' ἀρωματίσουν τοὺς ἐρωτάς των, ἐπροικίσθησαν ἐν τῷ σθένει τοῦ πόθου καὶ τῆς ψυχικῆς ὀρμῆς των ἀδένας ἐκκριτικῶς εὐδῶν οὐσιῶν.

Τὰ φαινόμενα αὐτὰ ἀρκοῦσιν ὅπως ἐξηγήσωμεν δικτὶ ἐν τοῖς ἡσσον πεπολιτισμένοις μέρεσιν, ὡς φερ' εἰπεῖν, παρ' ἡμῖν, ἐν Μάνη καὶ ἐν Ἀκαρνανίᾳ καὶ ἐν Εὐρυτανίᾳ, αἱ γυναῖκες εἶνε πλὴν δυσειδέστεραι τῶν ἀνδρῶν. Εἰς πολλὰ χωρία τῆς Ρούμελης, αἱ Βλάχισσαι νομίζει τις ὅτι ἔχουσι χάσει τὸ φύλον των. Κατὰ παράδοξον δὲ σύμπτωσιν, καὶ ὁ ἱματισμὸς των εἶνε σχεδὸν ἀνδρικός. Πωλοῦσαι δ' ὀξύγαλα ἐν ταῖς ὕδασι δύνανται ν' ἀπατήσωσι πολλοὺς, παριστάμενοι ὡς ἄρρηνος ὄντα. Ἐνῶ ὁ ξανθὸς Ρουμελιώτης ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἶνε εὐσωμος, ὑψηλῆς, λιγύς, καλλιμορφος. Ὅπως καὶ οἱ πλείστοι τῶν μαυροτρίχων Μανιατῶν με τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμοὺς των εἰσὶ πρότυπα κάλλους. Ἡ δὲ γυνὴ, διατελοῦσα ἐν ὑποδεδει-

θέσει ἀπέναντι τοῦ ἀνδρός, ὡς τὸ θῆλυ πτηνὸν ἀπέναντι τοῦ ἄρρηνος, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἐκπίπτει καὶ καταπίπτει καὶ τραχύνεται καὶ γίνεται ὠμοτέρα καὶ δυσμορφωτέρα, ἐπιτηδεῖα μὲν πρὸς πόρους, ἀνεπιτηδεῖα δὲ πρὸς κάλλος.

Αἱ διὰ τὴν γυναικῆ μονομαχίαι, κουμπουρισμοὶ, τραύματα καὶ ξυλοκοπήματα δὲν εἶνε ἀποκλειστικὸν προνόμιον τοῦ ἀνθρώπου· τὰ ζῶα, προκειμένου περὶ γυναικός, ἡτις περὶ θήλεος, δὲν φέρονται διαφοροτρόπως. Εἰς πτηνολόγος, ὁ Audubon, γράφει περὶ τῶν ἐραδιῶν, ὅτι οἱ ἄρρηνες αὐτῶν διαξίφίζονται ἢ μάλλον διαραμφίζονται ὡς οἱ κάλλιστοι τῶν σπαρτασίων ἢ μονομάχων. Ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀβρότητας, χωρὶς οὐδεὶς νὰ προηγηθῆ χαριεντισμὸς, ποιοῦνται διὰ τοῦ ράμφους των αἰματηρὰς προσβολὰς, παρακάμπτουσι τὰ κτυπήματα δι' ἀπαρμιλλοῦ τέχνης καὶ χάριτος, ἡ δὲ μονομαχία παρατείνεται οὐχὶ ἐπὶ ὀλίγα δευτερόλεπτα ἢ λεπτά, ὡς παρ' ἡμῖν συνήθως, ἀλλ' ἐπὶ ἡμίσειαν ὄλην ὥραν, διότι πρέπει ἀφρεύκτως ὁ ἕτερος τῶν παλαιστῶν νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης νεκρὸς ἢ τραυματίας. Αἱ δ' ἀγριόχηνες τοῦ Καναδά—αἱ ἄρρηνες—συνάπτουσι τὰς συμπλοκάς συστηματικώτερον καὶ μακροχρονιώτερον. Σχηματίζεται δὲ κύκλος ἐκ τῶν μελῶν τῆς πατρίδος—χηνόκυκλος—ἐν μέσῳ δὲ αὐτοῦ, ὡς ἐν τῷ Σταδίῳ τῶν ἀρχαίων, τελεῖται ἡ πάλη. Τὰ ἀλεκτοροειδῆ εἶνε ἀγριώτερα καὶ αἰμοχαρέστερα. Διὰ τοῦτο αἱ ἀλεκτορομαχίαι ὑπῆρξαν πάντοτε παρὰ πολλοῖς λαοῖς προσφιλέστατα θεάματα. Οἱ Ἀγγλοὶ τρελλαίνονται δι' αὐτάς· ἡ πρὸς τὸν ἀλέκτορα ὡς γενναῖον ζῶον ὑπόληψις των εἶνε ἀπεριόριστος. Ἐνίοτε οἱ ἰδιοτροπώτεροι ὑποδύουσι τοὺς πόδας τῶν ἀλεκτόρων πτεριστῆρας, ἵνα ὦσιν οἱ κύριοι των ἀσφαλέστεροι περὶ τοῦ ξυκοιλιάσματος. Θήλειά τινὰ τοιοῦτων ἀλεκτοροειδῶν ἐνῶ οἱ γεροπετεινοὶ εἶνε ἀπερροφημένοι ὑπὸ τοῦ θεάματος τῆς μονομαχίας, ἐπωφελοῦνται τῆς εὐκαιρίας, ἀπάγουσι σφριγγὴν τι ξεπεταρῶνι καὶ τρέπονται εἰς φυγὴν. Δὲν εἶνε τοῦτο καθαρὸς ἀνθρωπίνῃ εὐφυίᾳ, κυριολεκτικώτερον δὲ γυναικείᾳ ἐξυπνάδα; Πόσας τοιαύτας ἀπαγωγὰς ὑπὸ θηλέων δὲν ἀριθμεῖ καὶ ἡ νεαρὰ ἡμῶν κοινωνία;

Πόσα δὲ ἄλλα ἐνωτικὰ σημεῖα μεταξύ ἀνθρώπου καὶ ζώων ἐν τοῖς ἐρωτικῶς καὶ τοῖς τοῦ γάμου; Ποῖον τὸ ὄρημητριον ὄλον τοῦ ἐμπορίου τῆς πολυτελείας; Διατί ὁ ἑκατοντάδραχμος προσδοῦχος νεανίας τῆς ὁδοῦ Σταδίου στερεῖ τὸν λάρυγγά του ἠδονικῆς τροφῆς καὶ τρυφῆς, πληροῖ τὸν στόμαχόν του ἀνουσιῶν λοπάδων, ἵνα ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κομψῆς ἐξωτερικῆς περιβολῆς του; Ἴνα ἀρέσῃ εἰς πᾶν θῆλυ ἢ εἰς τὸ θῆλυ του. Διατί αἱ ἀπὸ ἐῶ μέχρι βαθείας νυκτὸς ἀπὸ οἰκίας ἐξοδοὶ τῶν ἐρατεινῶν ἀτθιδῶν μας καὶ αἱ ἀνὰ τὰ ἐμπορικὰ περιπλανήσεις καὶ πρὸς τὰ ὑφάσματα καὶ τὰ τρίχαπτα καὶ τὰ βελούδα καὶ τὴν μεταξάν προσπαταταλεύσεις, πρὸς ἀπόκτησιν ἐσθῆτος ἀμέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθεμίνης; Ἴνα ἀρέσῃ εἰς πᾶν ἄρρην ἢ εἰς τὸ ἄρρην της. Καὶ αἱ περιστεραὶ καὶ αἱ τρυγόνες καὶ

αί νήσσαι καὶ αἱ κίχλαι; Πολλὰ ἄρρενα προάγουσι τὴν ἀνθρωπινότητα αὐτὴν μέχρι τοῦ νὰ ὀρχῶνται ἀπέναντι τῶν θηλέων. Τίνα δ' ἄλλον εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰς πανηγύρεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς αἰθούσας καὶ τὰ παρκοίταμας, σκοπὸν ἔχουσιν οἱ χοροὶ εἰμὴ νὰ ἐπιδείξωνται ἑαυτὰ τὰ θήλαα πρὸς τὰ ἄρρενα, τὰ ἄρρενα πρὸς τὰ θήλαα; Τὸ ἐξῶμον ἄς ἀποβαίνῃ τολμηρότερον, τὰ ἐπιπάσματα καταχεισθῶσαν ἀφρονώτερα, τὰ μῦρα ἄς κορυφῶσι τὴν μέθην, τὸ σφοῖγος ἄς ἐπιχύνῃται πανταχοῦ ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης, τὸ φραῦ-φραῦ τῆς ἐσθῆτος ἄς θορυβῆ, ὅλα τὰ μέλη ἄς ὀγκῶνται, ἄς στίλθωσιν, ἄς καιώσιν, ἄς προκαλώσιν· ὁ σκοπὸς μόνον νὰ ἐκπληρωθῶται—ἀρέσκειν κ' ἐράσθαι. Μὰ εἴτε κόρη τοῦτο ποθῆ, εἴτε καὶ ἐγγάμος. Ἡ ἄρρην πυρρὴ κίχλα καμκρόνει πρὸ τοῦ θήλεος, παρελκούςα τὴν οὐρὰν τῆς καὶ ἀκκιζομένη ἐπὶ κάλλει. Ἡ λοφοστεφῆς νήσσα ἐπεγεῖρει χαριέντως τὴν κεφαλὴν, ἀνορθοῖ τὸν μεταξοῦφῃ ὑψανόν τῆς ἢ ὑποκλίνεται πρὸ τοῦ θήλεος, ἐξογκώνει δὲ τὸ στῆθος ἢ ἐκπέμπει φαρυγγώδεις τινὰς ἤχους. Ὅλα δὲ αὐτὰ γίνονται ἐν συνειδήσει, κυρίαί μου· οὕτω εἶδος τι ἀκόμψων φασικῶν ἀποφεύγουν τὸ καμάρωμα, ἀκολουθοῦντες τὸ ἀρχαϊκὸν λάθε βίωσας, διότι γινώσκουν ὅτι δὲν θὰ κάμουν ἐντύπωσιν εἰς τὰ ἐρωτότροπα θήλαα.

* * *

Ἄλλ' ἔχει καὶ ἄλλα βέλη ἢ ἐρωτικὴ πτηνῶν τινων φαρέτρα. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν νομίζει τις ὅτι ἀνήγαγον τὴν ἐρωτικὴν ἐπιστήμην εἰς τὴν τέχνην εἰς τὴν ἐμόρφωσεν αὐτὴν ἢ Σακπῶ τοῦ Δωδέ. Οἱ μισιτρόχιλοι κωλλωπιζοῦσι τὸ ἐξωτερικὸν τῶν φωλεῶν τῶν διὰ λειχῆνων καὶ πτερῶν καὶ φύλλων, ὡς ἡ παρισινή τοῦ Δωδέ ἠρώϊς τὸ μυστηριώδες ἀλκόβτης. Πτηνά τινὰ τῆς Αὐστραλίας κατασκευάζουσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὰς καλιάς τῶν καὶ κοσμοῦσιν αὐτὰς διὰ πτερῶν, ὄστρακίων, ὄστραρίων, φύλλων· ἀλλ' ἢ μεγαλοφυῖα τῆς ἐρωτικῆς ἀρχιτεκτονικῆς εἶνε πτηνὸν τι τῆς Νέας Γουινέας, Ἀμβλυόρνις, εἶδος πτηνοῦ παραδεισίου, ὕπερ κατασκευάζει ἀντὶ καλιάς περικομψὸν κωνικὸν καλυθίδιον, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὁποῦ προσαρτᾷ μικροσκοπικὸν λειβάδιον, ὕπερ ἐπιστρῶνει διὰ βρύων, ταῦτα δὲ πάντα ποικίλλει διὰ διαφόρων ἀντικειμένων, ζωηρῶν πάντοτε χρωμάτων, οἷον κόκκων, σπόρων, ἀνθέων, χαλκίων, κογχυλίων. Τὸ δὲ περιεργότερον, ὅταν τ' ἀνθῆ μακρυνθῶσι, ἀντικαθιστᾷ αὐτὰ δι' ἄλλων νεοσυλλέκτων.

Καὶ ἄλλα ἀνθρωποειδῆ: Ὁ Ὄδουβὸν παρετήρησεν εἰς τὰς χίνας τοῦ Καναδά, ὅτι ὅσα τὰ ἄρρενα εἶνε προβεβηκότα, τόσῳ πλειότερον περικόπτουν τὰ προκαταρκτικὰ τοῦ ἐρωτος. Βάλλουν εὐθύ πρὸς τὸν σκοπὸν.

Ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἀντιπάθεια, τὰ δύο μεγάλα αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν αὐστριακὸν ποιητὴν Γριλλπάρτσερ, κυβερνῶσι τὸν κόσμον, ἀσκοῦσιν ἀπόλυτον τὸ κράτος τῶν, προκειμένου περὶ ἐρωτος καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ὄντων. Τόσον εἶνε ἀληθές ὅτι συνηθέστατα τὰ αἰσθήματα αὐτὰ οὐδὲν κοινὸν ἔχουσι μετὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, Μερικαὶ φορβάδες κατ' οὐδένα τρῶ-

παν ἐνασμενίζονται τοὺς κήλωνας — ἦτοι τοὺς γαμβροὺς — τοὺς ὁποῖους ἀνερωτήτοις ταῖς παρουσιάζουσι. Τὸ συνοικέσιον τελεῖται, ἀλλὰ — δι' ἀπάτης. Ὁ περίφημος κήλων Μονάρχης ἀπατηθεὶς συνῆλθεν εἰς γάμου κοινωνίαν μετὰ τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ φορβάδος κ' εἶχεν ἐξ αὐτῆς τὸν διάσημον ἐπίσης Μονομάχον. Περιστερὰ τινες ἀποτροπιάζονται τινὰς ἄρρενας καὶ συμπαθοῦσι πάλιν πρὸς ἄλλους· ἄλλοι δὲ πάλιν ἀπογυμνακίζονται, ἐγκαταλιμπάνουσι πολλάκις τὸν νόμιμον αὐτῶν σύζυγον καὶ κωτερωτεύονται ξένον. Σκύλαι τινες—ἀληθεῖς σκύλαι—εὐγενεστάτου γένους ἀποφεύγουσι τοὺς ὁμοταξίους τῶν κ' ἐρώνται κατὰ γράμμα σκύλων τῶν δρόμων. Ὡς νὰ ἦσαν ὑψηλαὶ δέσποιναι, αἰτινες ἐνίοτε καταλαμβάνονται ὑπὸ συμπαθείας πρὸς τοὺς ἀμαξηλάτας τῶν.

* * *

Ἐὰν τὰ περὶ ἐρωτος αὐτὰ, καταστήσαντα ἐν τισὶν ἐναργῆ τὴν ζωότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ ζώου, φανῶσιν εὐάρεστα εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνώστριάς μου, ἐν τῷ προσεγγεῖ φυλλαδίῳ θέλω συνεχίσει τὸ θέμα τοῦτο, μεταβαίνων ἀπὸ τοῦ ἐρωτος εἰς τὸν γάμον.

Νεωτεριστής.

Η ΛΕΥΚΗ ΑΡΚΤΟΣ

Ὁ κόμης Βίλνωφ, βαθύπλουτος ρώσσο, ἔπληττεν ἐν τῇ ἐξοχῇ του, ἀλλ' ἐν τούτοις, προὔτιμα τὴν μοναξίαν του τοῦ θορύβου τῶν μεγαλοπόλεων, τῶν μικρολογιῶν τῆς ὑψηλῆς λεγομένης κοινωνίας, τῶν ραδιουργιῶν τῆς Αὐλῆς, καὶ πασῶν τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων ἐνοχλήσεων τοῦ βίου τῶν τιτλοφόρων ἐκτομμυριούχων πάσης χώρας τοῦ κόσμου.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἠσθάνετο τὴν πληξίν πλέον τοῦ συνήθους, ἀφίχθη παρ' αὐτῷ ὁ ἀνεψιὸς του, νέος διπλωμάτης παρέχων τὰς λαμπροτέρας ἐλπίδας. Ὡς πάντοτε, ὁ ἀνεψιὸς εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων.

— Τί ἤλθες νὰ μοὶ ζητήσης; — ἠρώτησεν ὁ θεῖος, ἀφ' οὗ ἔπιον τὸ τέϊον καὶ ἐνῶ ἦναπτον τὰ σιγάρα τῶν.

— Θεῖε μου! — ἀνεφώνησεν ὁ ἀνεψιὸς διὰ θλιβερῆς φωνῆς.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ λυπῆσαι. Χαίρομαι πάντοτε δεχόμενος τὰς ἐπισκέψεις σου. Ἡ ἐλευσίς σου διώκει τὴν πιέζουσάν με ἀνίαν, καὶ διὰ τοῦτο εὐλογῶ κρυφίως τὰς δυστυχίας τὰς ὀδηγούσας σε ἐν ταῦθα.

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ μοι θεῖε — ἀπεκρίθη ὁ μέλλων διπλωμάτης μου, δραττόμενος τοῦ ταύρου ἐκ τῶν κεράτων, κατὰ τὴν δημώδη ρῆσιν—ἰδοὺ ὠραία περίστασις νὰ εὐχαριστήσης τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν.

— Ἐ! — εἶπεν ὁ θεῖος, ἐντείνων τὰ ὦτα.—Ἐὰν εἶνε παραπολὺ ὠραία, δὲν θὰ τὴν εὐλογήσω ποσῶς.

— Πόσα; — Πέντε χιλιάδας ρουβλίων, θεῖε μου... φοινιζτῶν θεῖων!

— Δὲν εὐλογῶ! — εἶπεν ὁ θεῖος ψυχρῶς. — Τὴν προτελευταίαν φορὰν ἦσαν πεντακόσια ρουβλία τὴν τελευταίαν, χίλια τὸ ρεῦμα ἀνέρχεται πολὺ ταχέως. Δύνασαι ν' ἀπέλθῃς· προτιμῶ τὴν ἀνίαν, ἐὰν πρὸκειται νὰ τὴν ἐξαγοράσω τόσον ἀκριβᾶ.

— Θεῖε, λατρευτέ μου θεῖε! — Τὴν προσεγγεῖ φορὰν θὰ ἔλθω δωρεάν, καὶ θὰ μείνω ὀλόκληρον ἑβδομάδα.

Προσφῶρον δὲ τὰς λέξεις ταύτας, ἔλαβεν ὕφος τόσον κωμικόν, ὥστε ὁ θεῖος δὲν ἠδυνήθη νὰ τηρήσῃ τὴν σοβαρότητα του καὶ ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

Παρατηρῶν δὲ τὸ ἐνθαρρυντικὸν τοῦτο συμπῶμα ὁ νέος ἐξηκολούθησε.

— Δότε μοι πέντε χιλιάδας ρουβλίων, θεῖε μου, καὶ θὰ σὰς διηγηθῶ ἱστορίαν, ἣτις θὰ σὰς ἀρέσῃ. —

— Πέντε χιλιάδας ρουβλίων διὰ μίαν ἱστορίαν, ἄθλιε; Καὶ τί τὰ θέλεις;

— Τὰ ἔχασα παίζων, καὶ τὰ ἐδανείσθην παρὰ τινος φίλου, ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει, ὅτι θὰ τὰ ἐπιστρέψω ἐντὸς εικοσιτεσσάρων ὡρῶν. Ὁ δὲ φίλος μου τὰ χρειάζεται ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος.

— Βλέξ! ἠδύνασο νὰ διασκεδάσης καὶ νὰ γνωρίσης δύο ἢ τρεῖς εὐμορφαῖς γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἴσως θὰ σοὶ τὰ ἔτρωγον ταχύτερα, ἀλλὰ βεβαίως πολὺ καλῆτερα.

— Ὡ! θεῖε! — ἀνεφώνησεν κιδημόνως ὁ ἀνεψιός. — Ἐνας διπλωμάτης!

— Νομίζω ὅτι θέλεις νὰ μ' ἐμπαιξῆς. Ἄλλ' ἄς ἀκούσωμεν τὴν ἱστορίαν σου. Ἐὰν ὁμῶς δὲν εἶνε ὠραία, καὶ, πρὸ πάντων, πρωτότυπος, δὲν θὰ λάβῃς τίποτε.

— Δέχομαι. Ἀλλὰ σὰς διαβεβαίω, ὅτι δύνασθε νὰ πληρῶσθε προκαταβολικῶς.

Ὁ θεῖος ἐπορεύθη πρὸς τὸ γραφεῖόν του, ἔλαβε δεμάτιον χαρτονομισμάτων καὶ τὸ ἔθεσε ἐπὶ τῆς τραπέζης, παρ' αὐτῷ.

— Ἰδοὺ! — εἶπε, κτυπῶν διὰ τοῦ κοχλιαρίου τοῦ ταῖου τοὺς τολμηροὺς δακτύλους τοῦ ἀνεψιῦ του. — Ἐὰν ἡ ἱστορία μοὶ ἀρέσῃ, εἶνε ἰδικά σου: Ἐὰν δὲ ὄχι, τὰ κρατῶ δι' ἐμαυτόν.

Ὁ ἀνεψιὸς ἐξέπεμψε στεναγμὸν ὑπομονῆς, ἐτοπθετήθη ἐπὶ τῆς ἐδρας του, καὶ ἤρχισε λέγων:

— Ὑπῆρχε ποτὲ θεῖος τις, λαμπρὸς μὲν, ἀλλ' ὀλίγον φιλάργυρος... ὡς ἡμεῖς...

— Ἐ;

— Ὅστις εἶχεν ἐξαιρετὸν ἀνεψιόν... ὡς ἐμέ... ἀλλ' ὀλίγον τι κακοήθη...

— Ὡς ἐσέ — εἶπεν ὁ θεῖος. — Ἡ ἱστορία σου μ' ἀρέσκει. Ἐξακολούθησε.

— Ὁ θεῖος ἐκεῖνος ἦτο πλουσιώτατος, ἀλλὰ καὶ τόσον φιλάργυρος, ὥστε ὁ ἀνεψιὸς δὲν εἶδε ποτὲ τὸ χρῶμα τῶν ρουβλίων του. Ὁ δυστυχῆς νέος ἐδοκίμαζε πάντα τρόπον, ὅπως ὁ Ἀρπαγὼν ἐκεῖνος τῷ ἀνοίξῃ τὸ χρηματοκιβώτιόν του: καὶ συχνάκις τῷ ἔσταλλε κυνήγιον, σιγάρα, ἐφημερίδας καὶ βιβλία. Ὁ θεῖος ἔτρωγε τὸ κυνήγιον, ἐκάπνιζε τὰ σιγάρα, ἐφυλλομέτριε τὰς ἐφημερίδας, ἀνεγίνωσκε τὰ βιβλία, καὶ οὕτως ἀπέδιδεκεν εὐχαριστῶς τὴν πληξίν.

Ὁ ἀνεψιὸς ἐπαύσε τὰς περιποιήσεις του, ἐλπίζων

νὰ λάβῃ ἐξήγησιν τινὰ. — Εἰς μάτην. — Ὁ θεῖος προσεποιεῖτο, ὅτι οὐδὲν ἐνόησεν. Ἦτο, ἄλλως τε, ἀριστος ἀνθρώπος, ὅστις εἶχε μεγαλοπρεπῶς, εἶχε κάλλιστον μάγειρον καὶ καλῶς ἐφοδιασμένην οἰαποθήκην: ἐφιλοξένει δὲ τὸν ἀνεψιόν του ἐπὶ ὀλόκληρον ἔτος, εὐχαριστῶς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τῷ δώσῃ οὐδὲ λεπτόν.

— Καὶ εἶχε δίκαιον—διέκοψεν ὁ θεῖος—οὕτως, ὁ ἀνεψιὸς τὸν διεσκέδαζε δωρεάν ἐπὶ ὀλόκληρον ἔτος. Ὁ ἀ δοκιμάσω καὶ ἐγὼ τὸ σύστημα τοῦτο—Ἐξακολούθησον.

— Ἄλλ' ὁ θεῖος οὗτος εἶχεν ἐν ἐλάττωμα, τὸ μέγιστον τῶν ἐλαττωμάτων πάντων... ἦτο... πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσω χωρὶς νὰ φανῶ ἀσεβῆς πρὸς ἕνα θεῖον;... ἦτο ὀλίγον... ἦτο ἐντελῶς ἠλίθιος.

— Δὲν εἶσαι δὲ πολὺ φιλόφρων, ὅταν ὀμιλῆς περὶ θεῖων!

— Διότι, βλέπετε, θεῖε μου, ἐκεῖνος δὲν ἦτον ἀνθρώπος κοινός· ἢ ἔκτακτος ἠλιθιότητος του, ἦτο γνωστή, πενήτηνόντα λεύγας γύρω!

— Ἦτο θεῖος, οἷον θὰ τὸν ἐπεθύμεις καὶ σύ, δὲν ἔχει οὕτως;

— Ὁ ἀ ἔχανον πολὺ εἰς τὴν ἀλλαγὴν, — ἀπεκρίθη ὁ νέος διπλωμάτης διὰ τοῦ εὐγενεστέρου τρόπου.

Ὁ θεῖος ἐμειδιάσεν.

— Διὰ τῶν συχνῶν καὶ ἀνωφελῶν πρὸς τὸν θεῖον του δώρων, ὁ δυστυχῆς νέος ἐγένεε τόσον πτωχός, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ ὀπίσω διὰ μίαν πᾶν ὅ,τι εἶχε δωρήσει εἰς τὸν θεῖον του κατὰ διαλείμματα, μετὰ μικροῦ ὁμῶς κέρδους... τοῦθ' ὕπερ ἄλλως τε εἶνε δικαιοτάτον, διότι...

— Ὅχι, δὲν ἦτο δίκαιον! — διέκοψεν ὁ ἀκροατῆς θεῖος. — Μὴ εἰσαγάγῃς διπλωματικὰς ἀρχὰς εἰς τίμιον οἶκον!

— Δίκαιον ἢ ὄχι—ἐξηκολούθησεν ὁ πονηρὸς νέος—ὁ ἀνεψιός μου ἀπεφάσισε νὰ παίξῃ μέγα παιγνίδιον. Ἐπέβη τοῦ μόνου αὐτοῦ ἵππου, ἔλαβε τὸν ὀδοπορικὸν τοῦ σάκκου, καὶ μετέβη εἰς τὴν πόλιν. Ἐσῆλθε πρῶτον παρὰ τινὶ ἀδαμαντοπόλῃ, εἶτα δὲ παρὰ ἐμπόρῳ πηλίνων ἀγγείων· ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσε τὰς ἀγοράς του, ἐναπέθεσε τὰ πάντα ἐντὸς τοῦ σάκκου καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεῖου του.

Οὗτος ἦτο εὐθυμότατος· ἢ θαλπωρὴ τοῦ φθινοπόρου, καλὸν τι γεῦμα καὶ ἐξαιρετὸν σιγάρον, τὸν εἶχεν προδιαθέσει εἰς οἰανδήποτε παραχώρησιν, ἐξαιρουμένων ὁμῶς τῶν χρηματικῶν.

— Τί μοῦ ἔφερες;—ἠρώτησε βλέπων τὸν ἀνεψιόν του ἐξαγαγόντα τοῦ σάκκου, μετὰ μεγίστης προσοχῆς, πλείστα εὖσμα χόρτα καὶ διάφορα φύλλα χάρτου κεκαλυμμένα διὰ λατινικῶν ὀνομάτων...

— Τί ἔφερον, θεῖε; — ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ νέος. Τώρα θὰ τὸ μάθετε. Πρέπει νὰ σὰς ἀγαπῶ ὑπερβολικῶς διὰ νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ τόσῳ σπουδαῖον μυστικόν! Ἄλλὰ μοὶ ἐδειξάτε τόσην ἀγάπην ἀφ' ἧς ἡμέρας μοὶ ἐδωρήσατε κύπελον καὶ μαχαίροπῆρουνα ἀργυρᾶ...

— Θεῖε μου! πόσον ἦσο μικρὸς τότε! — διέκοψεν ὁ θεῖος, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀναμνήσεως ταύτης.

— Ναί· ἐμεγάλωσα ἔκτοτε, καὶ μετ' ἐμοῦ ἐμε-

γάλωσαν και τὰ αισθημάτα μου. Ἀπ' ἧς ἐποχῆς ἀπέκτησα κρίσιν, παρέλειψα ποτὲ νὰ σὰς πέμψω, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἐορτῆς σὰς, τὰς εὐχὰς μου συνοδευόμενας διὰ τείου, καφέ, βιβλίων, σιγάρων, καὶ παντὸς ὅ,τι τὰ περιορισμένα μου μέσα μοὶ ἐπέτρεπον;

— Εἶνε ἀληθές· εἶσαι καλὸς ἀνεψιός... ὑπετονθόρυσεν ὁ θεῖος, ἔτι μᾶλλον συγκινηθεὶς.

— Λοιπὸν, σήμερον σὰς φέρω κἄτι τι καλῆτερον. Σὰς φέρω τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν, τὴν κυριαρχίαν τοῦ κόσμου ὅλου, τὴν ἀπεριόριστον τύχην, τὸ μέσον νὰ ἱκανοποιήσῃτε πᾶσαν ἰδιοτροπίαν! — Δύνασθε ἤδη ν' ἀγοράσῃτε τὰ ἀδαμαντωρυχεῖα τῶν Ἰνδιῶν, τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν Ἀφρικὴν καὶ αὐτὴν τὴν Ἀμερικὴν, ἂν θελήσῃτε.

— Θέλεις ποτήριον ὕδατος; — ἠρώτησεν ἐντρομος ὁ θεῖος, φοβούμενος μὴ ὁ ἀνεψιός του προσεβλήθη ὑπὸ τυφοειδοῦς πυρετοῦ.

— Ὅχι, θεῖε, εὐχαριστῶ. — Ἐν ἐνὶ λόγῳ, κατέχω τὸν φιλοσοφικὸν λίθον.

Ὁ θεῖος ἐθεώρησε τὸν ἀνεψιόν του, ἀνοίγων ὑπερθολικῶς τὸ στόμα. Εἶτα δὲ τὸ ἐκλείσει σοβαρῶς, καὶ ἐσκέφθη. Μετὰ τινὰς στιγμὰς δέ:

— Σ' ἐνέπαιζαν, πτωχέ μου ἀνεψιέ! — τῷ εἶπε μετὰ οἴκτου.

— Θεῖε μου—ἀνέκραξεν ὁ ἀνεψιός, λαμβάνων τὸν θεῖον ἐκ τῶν σφυγμῶν, θεῖε μου, κατεσκευάσα... χρυσόν!

— Ἦθελα νὰ τὸν ἴδω τὸν χρυσόν σου! — ἀπεκρίθη ὁ θεῖος γελῶν σαρκώδην γέλωτα.

— Ὅσα ἡλίθιος καὶ ἂν ἦτο, ἡ ἰδέα αὕτη δὲν ἠδύνατο ἀμέσως νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν νοῦν του.

— Οὐδὲν εὐχερέστερον. Ἐχάτε ὑπόγειον;

— Ναί, τί νὰ τὸ κάμῃς;

— Ὁ χρυσὸς κατασκευάζεται πάντοτε ἐντὸς ὑπογείων. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Τρισεγγίστου, μέχρι τῆς σήμερον, ὁ χρυσὸς οὐδέποτε κατασκευάσθη ἀλλαχοῦ ἢ ἐν τοῖς ὑπογείοις. Διατάξτε νὰ φέρωσι πύραυλον· ἔχω μετ' ἐμοῦ χοάνην καὶ πᾶν τὸ χρειώδες...

— Θέλεις νὰ κρουλογῆσω;

— Ἐὰν ἐμποδίζεσθε ὑπὸ παιδικῶν ὄλων φόβων...

— Ὅχι, ὄχι... περιμένε. Θὰ βάλω τὸν χονδρὸν μου μανθῶν καὶ τὰς θερμὰς μου ἐμβάδας.

Μετὰ πέντε λεπτά, τρεῖς ὑπηρέται, ἐκπληκτοὶ εἰς ἄκρον, μετέφερον ἐν τῷ ὑπογείῳ πᾶν ὅ,τι ὁ ἀνεψιός εἶχε φέρει μαζὺ του, καὶ συνάμα πῆλινόν τι πύραυλον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ἐνίοτε πρὸς κατασκευὴν γλυκυσμάτων.

Ὁ νέος ἐξήγαγε τῶν χαρτίων χόρτα τινά, τὰ ἀνέμιξε μετὰ τινος κόνεως, προσέθηκεν ὀλίγον ὕδωρ, καὶ ἔχυσε τὰ πάντα ἐντὸς δοχείου τινός, ὅπερ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς ἐστίας. Ἐνῶ δὲ, διὰ τινος κοχλιαρίου, ἐτάραττε τὸ παράδοξον τοῦτο μίγμα, ἀνέγνωσε δι' ἐρρίνου φωνῆς ἀκατανόητον καὶ παράξενον ἐξορκισμόν, ὃν ἀντέγραψε τὶς οἶδε πόθεν.

Τὸ μίγμα ἐκεῖνο μετέδιδεν ἀνυπόφορον δυσφάειαν.

Ὁ θεῖος, ἔφραττε μὲν τὴν ρίνα καὶ ἴστατο παρὰ τῇ ρωγμῇ τῆς θύρας, ἠκολούθει ὅμως προσεκτικῶς διὰ τοῦ βλέμματός τὴν φαντασιώδη μαγευτικὴν τοῦ ἀλχημιστοῦ.

— Ἐγένετο, θεῖε! — εἶπεν οὗτος, τεινὼν αὐτῷ τὸ κοχλιαρίον.

Ὁ θεῖος ἐνέβραθεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ δυσώδους μίγματος... καὶ, μετὰ τινὰς ἐρεύνας, ἀνέστυρεν ἐκ τῆς χύτρας δύο ἢ τρία σφαιρίδια χρυσοῦ... καθαρῶτα του χρυσοῦ.

— Χρυσός! — ἀνέκραξεν ὁ θεῖος. Πήγαινε νὰ μοὶ φέρῃς τὸν λυδίον μου λίθον, ὁ ὁποῖος εἶνε εἰς τὸ σурτάριον τοῦ γραφείου μου!

Ὁ ἀνεψιός ἐξηφανίσθη, καὶ ἐπανῆλθε μετὰ τινὰ λεπτά: ὁ χρυσὸς δοκιμασθεὶς ἐπὶ τῆς λυδίας λίθου, παρήγαγε τὰ λαμπρότερα ἀποτελέσματα. Περιεῖχε μὲν ὀλίγον κρᾶμα ὑποδεέστερον ἄλλ' ὁ ἀνεψιός ἐξήγησε τοῦτο, λέγων, ὅτι τὰ πενιχρά του μέσα τὸν ἠνάγκασαν ν' ἀγοράσῃ δευτέρας ποιότητος συστατικά. Διὰ καλλιτέρας ἐκλογῆς, θὰ ἠδύνατό τις—ἐλέγε—νὰ παράγῃ ἄριστον χρυσόν.

— Παράδοξον! παράδοξον! — ἐψιθύριζεν ὁ θεῖος, ἐν ἐκπλήξει... Καὶ... ἡ ἐργασία αὕτη κοστίζει πολὺ;

— Ὅχι· σχετικῶς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα, δὲν κοστίζει τίποτε.

— Ἄ! καὶ τίς σ' ἐδίδαξε τὸ σπουδαῖον τοῦτο μυστικόν; Ἐὰν ὑπάρχῃ ἐν αὐτῷ ἐπιρροή τις τοῦ κακοῦ πνεύματος, δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτε!

— Ἦσυχάσατε, θεῖε μου. Γηραιὸς τις καλόγηρος ἐκ Κιέθου μοὶ ἐνεπιστεύθη τὸ μυστικόν τοῦτο. Τὸν ἐξένισα ἐπανερχόμενον ἐκ μακρᾶς θρησκευτικῆς ἀποδημίας. Εἰς ἀμοιβὴν δὲ τῆς ἐγκαρδίου μου φιλοξενίας, μοὶ ἀπεκάλυψε τὸ θαυμασίον μυστικόν. Πρέπει δὲ τίς νὰ προετοιμασθῇ διὰ τῆς νηστείας καὶ διὰ τῆς προσευχῆς...

— Ἄλλ' ἐγὼ ἐπρογευμάτισα!

— Ἐγὼ ὅμως ὄχι... καὶ τὴν ἐργασίαν τὴν ἔκαμα ἐγὼ.

— Ἐχεῖς δίκαιον!

— Καὶ μάλιστα, ἐὰν διατάξῃτε νὰ μοὶ φέρωσι πρόγευμα...

— Εὐχαριστῶς, φίλε μου.—Πηγαίνωμεν.

Οἱ δύο ἀλχημιστὰὶ ἐκλείσαν τὴν θύραν τοῦ προχείρου ἐργαστηρίου διὰ διπλῆς στροφῆς τῆς κλειδῆς, καὶ μετὰ τινὰ λεπτά, ὁ νεανίας εὕρισκετο πρὸ ἐλκυστικοῦ προγεύματος.

— Θὰ μοὶ ἀνκοινωνῆς λοιπὸν τὸ μυστικόν σου; — ἠρώτησεν ὁ θεῖος διὰ τῆς θωπευτικωτέρας αὐτοῦ φωνῆς.

— Ἐξ ὅλης καρδίας, θεῖε μου.

— Ἄλλ' ὑπάρχει μικρὸς τις ὄρος.

— Ὅποιος;

— Εἴκοσι χιλιάδες ρουβλίων.

Ὁ φιλάργυρος ἀνεσκήρτησεν ἐπὶ τῆς ἐδρας του.

— Ναί, θεῖε μου, εἴκοσι χιλιάδες ρουβλίων.

— Καὶ τί σοὶ χρειάζονται τὰ χρήματά μου, ἀφ' οὗ δύνασαι νὰ κατασκευάσῃς ὅσον χρυσὸν θέλεις;

— Καὶ τὰς πρώτας ὕλας; Πρέπει νὰ τὰς ἀγοράσω, βεβαίως.

Τὸ οικονομολογικὸν ζήτημα συνεζητήθη ἐπὶ μακρὸν, καὶ κατέληξεν εἰς συμβιβασμὸν τινά. Ὁ ἀνεψιός συγκατένευσε νὰ λάβῃ μόνον δέκα χιλιάδας

ρουβλίων μετρητὰς, καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα τὴν ἐπαύριον.

Ἡ δευτέρα δοκιμὴ δὲν ὑπῆρξεν ἤττον τῆς πρώτης ἐπιτυχῆς· τὰ χρυσὰ σφαιρίδια ἦσαν ὠραιότερα καὶ βαρύτερα τῶν προηγουμένων. Ἡ συνθήκη ἐπεκυρώθη.

Ὁ ἀνεψιός ἐγευματίσθη μετὰ τοῦ θεῖου, παρέλαβε τὰ χρήματα καὶ τὸν ἀπεχειρέτισεν.

— Πῶς; — ἀναχωρεῖς; — ἀνέκραξεν ὁ θεῖος. — Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι θὰ μείνης νὰ με βοηθήσῃς!

— Δὲν με χρειάζεσθε πλέον. Γνωρίζετε πῶς γίνεται. Σὰς ἀφίνω τὰ ὑλικά. Ἐχετε, ἄλλως τε, τὸν κατάλογον τῶν ἀναλογίων καὶ τὴν συνταγὴν. Χαίρετε λοιπὸν, ἀγαπητέ μοι θεῖε, καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν!

Καὶ, ἰππεύσας, ἀνεχώρησεν.

Ὁ δὲ θεῖος, ἠτοιμάζετο ἤδη νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν οἰνοποθήκην ὅπως κατασκευάσῃ ὀλίγον ἐτι χρυσόν, ὅτε ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ, ἤκουσεν ἀντηχοῦντα τὰ σιδηρὰ πέταλα ἵππου.

— Τίς ἔρχεται πάλιν; — ἀνέκραξεν.

Πρὶν δὲ λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ ἐγερθῇ, ὁ ἀνεψιός του εἰσῆλθεν ὠχρὸς, ἀσθμαίνων ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Θεῖε—εἶπεν ἐν βίᾳ—δὲν ἤρχισατε ἀκόμα;

— Ὅχι! γνωρίζεις ὅτι ἐγευματίσαμεν, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἦναι τίς νυστικός.

— Δόξα τῷ Θεῷ!

— Διατί;

— Ἐλησμόνησα νὰ σὰς τὸ εἶπω. Πρὸς θεοῦ, ὁσάκις θὰ κατασκευάσῃτε χρυσόν, μὴ τυχόν συλλογισθῆτε ποτὲ τὴν λευκὴν ἄρκτον! Τὸ πᾶν ἐχάθη!

— Τὴν λευκὴν ἄρκτον;

— Ναί· ἡ λευκὴ ἄρκτος ἔχει ἐναντίαν ἐπιρροὴν τῆς τῶν ἀστέρων· ἡ δὲ ἀπλή τῆς εἰκόνας τῆς ἀναπόλησις ἀρκεῖ νὰ διαταράξῃ τὴν τῶν μετάλλων συγγώνευσιν.

— Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ, ἐσὲ καὶ τὴν λευκὴν σου ἄρκτον!

Ἐπετονθόρυσεν ὁ φιλάργυρος.

Καὶ τίς ἐσυλλογίσθη ποτὲ τὴν λευκὴν ἄρκτον; Οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς τὴν ἐνεθυμήθη. — Μ' ἐφοβήρισε! Διατί νὰ συλλογισθῶ τὴν λευκὴν σου ἄρκτον;

— Δὲν τὸ ἠξέειρα. Ἄλλὰ αἱ συμπτώσεις εἶναι τόσαι! — Ἀρκεῖ, ὅτι σὰς εἰδοποίησα. Χαίρετε.

Ἐπὶ πενταετίαν ὄλην ὁ θεῖος δὲν ἐπανεῖδε πλέον τὸν ἀνεψιόν του.

Μετὰ πέντε ἔτη, σκεπτόμενος, ὅτι ὑπῆρχε καὶ δι' αὐτὸν παραγραφὴ, ὁ ἀνεψιός ἐτόλμησε νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὸν θεῖον του.

Ἐπερίμενε τὰς σκληροτέρας ἐπιπλήξεις.

Τίποτε!

— Ἰδοὺ σε ἐπὶ τέλους! — εἶπε θλιβερῶς ὁ θεῖος.

— Ναί, θεῖε μου, ἔκαμα τὸν γύρον τοῦ κόσμου.

— Εὐρεῖς, ἀνεψιέ μου, δὲν ἐπέτυχα μὲ τὸν χρυσόν!

— Διατί, θεῖε μου;

— Οὐδέποτε κατόρθωσα νὰ συμπληρώσω τὴν ἐργασίαν. Καὶ τὴν ἐπανέλαβα τοῦλάχιστον διακόσιαις φοραῖς!... Ἄλλὰ πταίεις σύ!

— Ἐγὼ;

— Ναί· τίς ἡ ἀνάγκη νὰ μοὶ ὀμιλήσῃς περὶ τῆς

λευκῆς ἄρκτου; Οὐδέποτε κατὰ τὴν ζωὴν μου, τὴν εἶχον συλλογισθῆ. Καὶ τώρα δὲν φεύγει πλέον ἀπὸ τὸν νοῦν μου!

Ὁ νεαρὸς διπλωμάτης ἐτελείωσε τὴν ἱστορίαν του.

Ὁ δὲ θεῖος, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, τῷ ἐνεχειρίσει τὸ δεμάτιον τῶν χαρτονομισμάτων.

— Ἄλλὰ μὴ ἐπαναλάβῃς τὸ παιγνίδιον—τῷ εἶπε μετὰ τινὰ σιγὴν—διότι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ μ' εὕρῃς ἀπαιτητικώτερον διὰ πέντε χιλιάδας ρουβλίων!

Ο ΣΚΥΛΟΣ

Ἦμεθα μόνον οἱ δύο εἰς τὸ δωμάτιον· ὁ σκύλος μου καὶ ἐγώ... Ἐξω καίεται ἡ λαίλαψ. Ὁ σκύλος κάθηται πρὸ ἐμοῦ καὶ με παρατηρεῖ ἀτενῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Καὶ ἐγὼ ὁμοίως τὸν παρατηρῶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Κἄτι θέλει νὰ μοῦ εἶπῃ. Εἶναι ὅμως βωδὸς καὶ δὲν ἐννοεῖ καλὰ μήτε τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ ἐγὼ τὸν καταλαμβάνω κάλλιστα.

Καταλαμβάνω, ἐπίσης ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ εἰς αὐτὸν, καὶ εἰς ἐμὲ, κυριαρχεῖ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ αἶσθημα δηλαδὴ, ὅτι μεταξὺ ἡμῶν δὲν ὑπάρχει οὐδεμία διαφορὰ. Εἴμεθα τῆς αὐτῆς συνθέσεως καὶ εἰς ἕκαστον ἐξ ἡμῶν καίει καὶ φωτίζει τὸ αὐτὸ πῦρ, τὸ αὐτὸ ὑποτρέμον φῶς.

Ὁ θάνατος προσερχόμενος, θὰ σείσῃ τὰς παγεράς μακρὰς πτέρυγὰς του...

Καὶ θὰ ἐπέλθῃ τὸ τέλος!

Τίς κατόπιν θὰ διακρίνῃ εἰς ποῖον ἐξ ἡμῶν ἔλαμπε τὸ ἐν ἡ τὸ ἄλλο φῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς;

Ὅχι! τὸ φῶς τοῦτο τῶν ὀφθαλμῶν δὲν εἶναι ζωῶδες, καὶ μήτε ὁ ἄνθρωπος ἔχει διαφορὸν φῶς εἰς τὰ βλέμματα.

Ἐχομεν δύο ζεύγη ὁμοιομόρφων ὀφθαλμῶν οἵτινες συναντῶσι οἱ μὲν τοὺς δέ.

Καὶ εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν ζευγῶν τούτων, τοῦ ζώου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, δύο ζωαὶ αὐτῆ καὶ ἐκεῖνη συνθλιβονται δειλῶς πρὸς ἀλλήλας.

Ἰβάν Τουργένιεφ

Αἱ γυναῖκες εἶνε ἄγγελοι, ἐφ' ὅσον μᾶς ἀγαποῦν· ἀλλ' ἔταν ἀρχίσουν νὰ κάμου ν π τ ε ρ ἄ, δὲν εἶνε πλέον ἄγγελοι.

*

Εἰς φιλόσοφος εἶπε: Τὸ μόνον ὃν δὲν δύναται εἰς νὰ συκοφαντήσῃ εἶνε ἡ γυνὴ, διότι ἔχει ὄλας τὰς κακίας.

*

Ἦξεύρει τί εἶνε τὸ ριπίδιον; Ἐνα κομμάτι χαρτιοῦ διπλωμένο τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει εἰς τὰς κυρίας ν' ἀκούω-οιν ὅ,τι θ' ἀνεβίβαζε τὸ ἐρυθρὸν εἰς τὰς παρειὰς των.

*

Ἰδοὺ πῶς ἐδικαιολόγει πατήρ τις τὴν προῖκα ἢν ἐδίδο διὰ τὴν κόρην του:

— Κύριε, νὰ ἡ κόρη μου, σὰς τὴν παραδίδω χάρις εἰς ἑμᾶς θ' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ πολλῶν εἰδῶν ἀνησυχίας, καὶ ἔπειδὴ προτιμῶ πολὺ περισσότερον τὴν ἡσυχίαν μου ἀπὸ τὴν κόρην μου, σὰς δίδω δι' ἀμοιβὴν ἕκατὸν χιλιάδας δραχμῶν.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

Οι Ρώσσοι διακρίνονται διὰ τὰς παραδόξους θρησκευτικές αἱρέσεις των. Ἀλλὰ παραδοξότεραι εἶνε, ἢ τῶν Φυγάδων, τῶν Ἀκρωτηριαστῶν, τῶν Βωβῶν καὶ τῶν Πηδηκτῶν. Ἀπὸ τὰ ὀνόματά των ἔννοεῖ τις τὰ συστήματά των. Ὁ Ρώσσοι περιηγητῆς Τσάκνυ παρῆστη εἰς μίαν τῶν δοξολογιῶν των, καὶ ἰδοὺ πῶς τὴν περιγράφει: «Κάμουν εὐρύτατον κύκλον οἱ ἄνδρες, ἄλλον δὲ συγκεντρικὸν κύκλον περὶ αὐτοὺς αἱ γυναῖκες. Στρέφονται αἱ μὲν, στρέφονται καὶ οἱ δὲ, ἀλλὰ ἀντιστρόφως: οἱ ἄνδρες πρὸς ἀνατολάς, τὰ θήλα πρὸς δυσμὰς. Καὶ ἐνῶ στρέφονται, κτυποῦσι τοὺς πόδας των ρυθμικῶς. Καὶ ὅσω ὁ παράδοξος χορὸς ἐξακολουθεῖ, τόσω ἡ κίνησις των χορευτῶν ἐπιταχύνεται, τόσω δὲ ἄρχονται ἄνδρες καὶ γυναῖκες βαθύτατα καὶ ἀπαρηγόρητα ἀναστεναζόντες.

Ἄφνης λύνονται οἱ κύκλοι: ἕκαστος στρέφεται περὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἄξωνα: οἱ ἄνδρες δεξιᾶ, αἱ γυναῖκες ἀριστερᾶ: ἀλλὰ μετὰ τὴν ταχύτητα, ὥστε ἡ μορφή των, τὰ μέλη, καθίστανται ἀδιόρατα καὶ δυσδιάκριτα. Ἀληθεῖς θβοῦραι. Εἰς τὸ δεύτερον τοῦτο στάδιον τοῦ χοροῦ, εἰς τὸν δεύτερον αὐτὸν τετράχορον ἢ μουσικὴ τῶν ἀναστεναγμῶν λαμβάνει βαγνερικὰς διαστάσεις. Καὶ τότε ἄρχεται τρίτη φιοῦρα, ἐν τῷ κορυφουῦσθαι τὴν ἐξαψιν καὶ ἐν τῷ ἐξάπτεισθαι τὴν θεοληψίαν.

Οἱ μονήρεις κύκλοι καὶ αὐθις λύνονται: ἄρχονται δὲ τότε γυμνάσια φρενήρη δρόμου: αἱ γυναῖκες δίκην Μαινάδων, οἱ ἄνδρες ἐκθεβακχευμένοι τρέχουν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου, καταδιώκονται, διαγκωνίζονται, διολισθαίνουν, πίπτουν, ἐγείρονται, λειποθυμοῦν, συνέρχονται καὶ... φερέτε μὲς τὰ ἴδια.

Ὅτε ἀκούεται μία φωνή:

— Ἐρχεται! Ἐρχεται! Τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἔρχεται! Καὶ τότε ἔρχεται τετάρτη πράξις μελοδραματικωτέρα, πανδαίμωνιωτέρα. Ἐκαστος θεωρεῖ ἐκυτὸν ἐμπλησθέντα τοῦ ἐπιφοιτήσαντος ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἄρχονται ὀλαίμομα, καὶ ἕκαστος ἰδίᾳ, προφητεύοντες, ψάλλοντες, συρίζοντες, ἀτιχοῦσι ἀπαγγέλλοντες, κραυγάζοντες, ἰαχούντες. Θόρυβος σατανικός, μουσικὴ πανδαίμωνια.

Πλὴν τῶν αἱρέσεων αὐτῶν, περίεργος αἵρεσις εἶνε ἡ τῶν Εὐνοῦχων τῆς κεντρικῆς Ἀσίας, καὶ ἄλλη ἡ τῶν θρησκευτικῶν Μηδενιστῶν, οἵτινες ἐν τῇ κορυφῶσει τῆς θρησκομανίας των, ρίπτονται εἰς τὰς φλόγας καὶ... μηδενίζονται.

Ποτέ! Λέγει ἡ τις δὲν σημαίνει τίποτε.

Ἐκεῖνη ἡ τις λέγει: ποτέ! δὲν εὐρεῖ τί λέγει καὶ νὰ μὲς συμπαθῆ!

Ἐνίοτε ποτέ! σημαίνει: πάντοτε!

*

Τὸ κάκισμα εἶνε προπαρασκευῆ μῖσε εὐχαρίστου ἄρας: τῆς ἀμφιλιώσεως.

Ο ΔΑΡΒΙΝΙΣΜΟΣ ΕΝ Τῇ ΠΟΗΣΕΙ ΚΑΙ Τῷ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙ

Μαίρη Ρόβινσον

Πρὸς τί νὰ κλείωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ βύωμεν τὰ ὄψα; Τὸ ἰδεῖδες τοῦ καλλιτέχου καὶ τοῦ ποιητοῦ, αἰφνιδίως εὐρυθέην, ἀποκαλύπτει ἡδὴ ἐκτάσεις νέας. Ἠγαῖ ἐμπνεύσεως καταφαίνονται ἀπανταχόθεν. Ἡ ἐπιστήμη μετέβαλε τὸ πρόσωπον τοῦ κόσμου. Συμβαίνει σήμερον ἐν ταῖς ἀνωτάταις σφαίραις τῆς γῆσεως, κατὰ τὸ ὅποιον ἀναμνήσκει ἡμῖν τοὺς χρόνους, καθ' οὓς τὰ πνεύματα, ἐλευθερωθέντα παρὰ τοῦ μεγάλου Ἐπικούρου, ἠσθάνθησαν ἐνθουσιασμόν ἀνάμικτον πρὸς ἀνησυχίαν. «Εἰς ἀνθρωπος γεννηθεὶς ἐν Ἑλλάδι, ἔθραυσε τὴν στενὴν ζώνην τῆς φύσεως: τὸ θριαμβεῦον πνεῦμά του, ἐξωτῶν ὄριον τοῦ κόσμου, διέτρεξε μὲ βήματα γίγαντος τὰ πεδία τοῦ ἀπείρου, καὶ θριαμβεῦον ἐπανῆλθεν ὅπως εἶπε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τί δύναται ἡ δὲν δύναται νὰ γεννηθῆ, καὶ πῶς ἡ δύναμις τῶν σωμάτων τελειοῦται, διὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν οὐσίας. Ἐκτοτε ἡ δεισιδαιμονία κατεπατήθη καὶ ἡ νίκη ἡμῶν μὲς ἐξίσωσε πρὸς τοὺς θεοὺς.»

Οὕτως ὠμίλει ὁ Λουκρήτιος, μετὰ γενναίας προθυμίας, ἥτις καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν μὲς ἀκόμη θὰ εὐρισκῆ θέμα ἄξιον πρὸς ἐπασχόλησιν.

Ὁ νεώτερος κόσμος ἔχει τὸν Ἐπίκουρον του. Ὁ Δαρβίνος μὲς ἔφερε νέαν ἀποκάλυψιν τῆς φύσεως. Εἶνε ὁ ἡμέτερος μυσταγωγὸς, ὁ ἡμέτερος προφήτης. Εἶτε τὸ ἠθέλησεν, εἶτε μὴ, σήμερον ἐκ τοῦ λόγου αὐτοῦ τοῦ γονίμου, ἐξέρχονται ἰδέαι νέαι, νέα φιλοσοφία, νέα ἠθικὴ, αἰσθήματα, ποιήσεις. Εἰς τὸ ἐξῆς, διὰ τῶν ὁμμάτων τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς θὰ βλέπωμεν τὴν οἰκουμένην.

Πόσον θὰ διαρκῆσῃ τὸ δαρβινικὸν δόγμα, οὐδεὶς δύναται νὰ προεῖπῃ. Τὰ ἐπιστημονικὰ δόγματα προσομοιάζουσιν, ὡς πρὸς τὴν παρακμὴν, τὰ δόγματα τὰ θρησκευτικὰ. Δὲν δύναται νὰ διαρκέσωσιν αἰώνως, διότι δὲν ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀπόλυτον. Ἡ ἀλήθεια αὐτῶν εἶνε προσωρινὴ καὶ ἐφήμερος. Δὲν εἶνε ἄληθεις, εἰμὴ διὰ μίαν στιγμὴν τοῦ χρόνου, κατὰ μίαν μικρὰν περίοδον τοῦ ἀπείρου. Ἡ ἐπιστήμη τοῦ Δαρβίνου δὲν θὰ εἶνε ἀναμφιβόλως μᾶλλον αἰώνιος ἢ ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἐπικούρου. Ἀλλὰ μὲ τί θὰ ἐτρέφετο τὸ πνεῦμα, ἐὰν δὲν ἔζη χρόνον τινὰ σχετικόν; Ἡ θεωρία τῆς ἐξελίξεως ἐπιβάλλεται εἰς τὰς συγχρόνους ψυχὰς, δεσπόζει αὐτῶν καὶ οὐ μόνον ταῖς ὑπαγορεύει καθαρὰς ἐννοίας, ἀλλὰ τροποποιεῖ καὶ τὰς προλήψεις των, τὰ πλαστικὰ ὄνειροπολήματά των, καὶ αὐτὰ ἐπιτὰ ἐνστικτὰ των.

Εἰς μόνος ἀνθρώπος κατάρθωσε λοιπὸν τασαῦτα; Εἰς μόνος ἀνθρώπος ἐκ νέου μὲς ἐδημιούργησεν; Εἰς μόνος ἀνθρώπος διέπλανε γενεάς; Οὐχί, ἀναμφιβόλως. Ὁ δαρβινισμὸς δὲν εἶνε ἄλλο, εἰμὴ τὸ τέλος, εἰς ὃ καταλήγουσι πᾶσαι αἱ νεώτεραι ἐπιστῆμαι. Χιλιάδες διανοῶν συνετέλεσαν εἰς αὐτόν. Ἀπερρόφησε τὰς παρμεγέθεις ἐργασίας τῶν Λαμάρκ καὶ τῶν Ζο-

φρουᾶ-Σκίντ-Γλαίρ, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Δαρβίνου, τὸ ὅποιον προφέρομεν, εἶνε μᾶλλον ὄνομα συμβόλου παρὰ ἀνθρώπου. Ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἐξηγῆται ἀφ' ἑνὸς ἀτόμου, ἀλλὰ μόνη καὶ ὀλοκλήρως εἰργάσθη, ὅπως γίνῃ δαρβινικὴ.

Καὶ εἶνε σήμερον τοιαῦτη, ἐκ σκέψεως, ἐκ πεποιθήσεως καὶ ἐκ κλίσεως. Εἶνε μέχρι μυελοῦ τῶν ὀστέων. Ἐκ τούτου προκύπτουσιν ἀνησυχίαι, ταραχαὶ ἀγνωστοὶ μέχρι τοῦδε, αἰσθήματα πρωτοφανῆ, φθόγγοι πρωτάκουστοι. Προκύπτει μίαν νέαν ποιήσις, ἥτις ψελλίζει ἀκόμη, ἥτις εἶνε σκοτεινὴ καὶ χαρίεσσα γλῶσσα, ἀκουσμένη τὴν χαραυγῆν.

Ἡ δεσποινὶς Μαίρη Ρόβινσον ψελλίζει μετ' ἀγγινοῖς τὴν γλῶσσαν τῶν νεωτέρων γενεῶν. Τὴν ἠγνοοῦμεν χθὲς, μὲς θέλγει σήμερον.

Ἡ δεσποινὶς Μαίρη Ρόβινσον, εἶνε αἰοῖδος τοῦ ἰδεῖδες. Δι' αὐτὴν τὰ ἀντικείμενα εἶνε σύμβολα μίαν ἰδέαν. Ἡ οἰκουμένη δὲν ἔχει σημασίαν ἄλλην, εἰμὴ ἐκείνην, ἣν τινα τὸ πνεῦμα ἀποδίδει αὐτῇ, καὶ ἡ φύσις ἐξελίσσει εἰκόνας, ὧν ἡ ἰδέα ἐνυπάρχει ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ κ. Ἰάκωβος Δαρμέστετερ, ὁ μεταφράσας εἰς τὸ πεζὸν γαλλιστὶ τεμάχιόν τινα τῶν ποιήσεων τῆς Ἀγγλίδος ποιητρίδας, καταδεικνύει τοὺς κινδύνους τῆς τοιαύτης ποιήσεως, καὶ λέγει, μετ' ὁποίας ἐπιτυχῆς ἐπιτειδιότητος ἡ ποιήτρια ἀπέφυγεν αὐτοὺς. «Ἡ μετάγγις αὐτῆ ἡ ἀδιάκοπος, λέγει, τῆς ἀγγίνοψυχῆς πρὸς τὴν ἀδρανῆ φύσιν, τῆς μυστηριώδους φύσεως πρὸς τὴν ἀμαθῆ ψυχὴν, τῆς πεπερασμένης ψυχῆς πρὸς τὴν ἀπείρον ψυχὴν, συνεπιφέρει κατ' ἀνάγκην ἐν ἀόριστον καὶ ἀμυδρὸν, ὅπερ εὐκόλως καταλήγει εἰς τὸ μηδέν. Ὁ χαρακτήρ ὅμως, ὁ διακρίνων τὰς ποιήσεις περὶ ὧν ὁ λόγος, ὅστις παρέχει εἰς αὐτὰς μίαν θέσιν εἰς τὸ σύνολον τῶν ἰδεωδῶν ἔργων, εἶνε ὁ στενὸς σύνδεσμος δύο χαρισμάτων σπανίως συναντωμένων ἢ διαύγεια τῆς σκέψεως ἐν τῇ ἐνστάσει τῆς ὄνειροπολήσεως. Ἐνταῦθα ἡ ψυχὴ τῆς ποιητρίδας προσλαμβάνει ἀγγίνοισιν μελετητικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν, ἢ μᾶλλον, ποιήσις, σκέψις καὶ ἐπιστήμη δὲν εἶνε ἐνταῦθα, εἰμὴ αἱ πολλαπλαῖ μορφαὶ τῆς αὐτῆς φαντασίας, ἀπείρως εὐαισθητοῦ, βαθείας καὶ εὐλιχρῖνοῦς»

Ἡ δεσποινὶς Μαίρη Ρόβινσον δὲν ἐγκλείει ἐν τῇ δημιουργίᾳ τῆς δόγματα πεπαλαιωμένα. Δι' αὐτὴν ὁ Λόγος δὲν ἀπεκαλύφθη μόνον ἐπὶ τῶν ἁγίων ὀρέων, περὶ τῶν ὁποίων λαλεῖ ἡ Γραφή. Βλέπει θεὸν φλογίζοντα ἐν πάσῃ βάρῃ. Ὁ οὐρανὸς τῶν Θεολόγων τῆ φαίνεται κατακρημένος εἰς τὸ ἐξῆς ὑπὸ ματαίων φαντασμάτων. «Ἐκεῖ ἐπάνω, λέγει, οἱ ἄγγελοι εἶνε ὠχροί, διότι ὅλοι εἶνε νεκροί, καὶ ἅπασαι αἱ λύραι τῆς Ἐδέμ, δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ τοὺς κάμουν νὰ ὄνειροπολήσωσιν, ὅτι δὲν ἀπέθανον».

Αἰσθάνεται, ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε βραχεῖα, καὶ διὰ νὰ τὴν μηκύνῃ, προσθέτει εἰς αὐτὴν τὰς ἀναμνήσεις τῶν χρόνων, οἵτινες δὲν ὑπάρχουσι πλέον. Λέγει ἐπιχαρίτως: «Ἡ σειρὴν ἀγαπᾷ τὴν θαλασσαν, καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τὸ παρελθόν».

Δὲν ἐλπίζει ποσῶς εἰς τὴν ἀθανασίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀτόμου, καὶ ὅπως παρηγορηθῆ διὰ τὴν τε-

θηνηκῆν αὐτὴν πίστιν, ἀρέσεται εἰς τὰς ὄνειροπολήσεις ἐτέρας τινὸς ἀθανασίας, μὴ δυναμένης εὐκόλως ν' ἀποκτηθῆ, ἣν δὲν δύναμεθα εἰμὴ ἐκ τῶν προτέρων ν' ἀπολαύσωμεν, καὶ ἤϊητις εἰς ὀλιγίστους τῶν ἀνθρώπων εἶνε προσωρισμένη. Ἐννοεῖ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς ἐν τῇ μνήμῃ τῶν ἀνθρώπων.

«Εὐωδία χόρτων, αὐτὴν τὴν στιγμὴν μὲ στέλλει, ὅπως ὄνειροπολήσω ἐπὶ τῶν νεκρῶν, οἵτινες κοιμῶνται εἰς τὰ πεδία τοῦ Μαραθῶνος, τὰ κατάφυτα μὲ μάρathon. Τὰ ἄνθη μου, τὰ ὄνειρά μου, καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία, θὰ ἀναπαυθῶμεν μίαν ἡμέραν νεκροί, ὅπως αὐτοί. Τὰ ἄνθη μακραινόνται, τὰ ὄνειρα διαλύονται, οἱ ἀνθρωποὶ ἀποθνήσκουσιν: ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀποθνήσκει ἡ ψυχὴ, ἥτις κατάρθωσε τοιαῦτα ἔργα. Ἀφῆνει τὸν κόσμον ἀνθισμένον μετὰ τῶν ἀναμνήσεων».

Ὁ ἔρω, ἥτοι τὸ ἐνστικτὸν τοῦ παρέχειν σεαυτὸν, ἢ ἀνάγκη τοῦ ζῆν ἐν ξένῃ ὑπάρξει, ὅπως ὁ Θεὸς ζῆ εἰς πάντα τὰ ὄντα, εἶνε εἰς τοιοῦτον βαθμὸν φυσικὸς εἰς τὸν ἀνθρώπον, ὥστε καὶ αἱ σκληρότεροι φιλοσοφία, θὰ καταρθώσωσιν ἴσως νὰ τὸν καταθλίψωσι, ποτὲ ὅμως καὶ νὰ τὸν ἐξαφανίσωσιν.

Ἄλλως δὲ, ἐὰν ὑπάρχῃ φιλοσοφία, ἥτις συμφωνεῖ μὲ τὸν ἔρωτα κάλλιον πάσης ἄλλης, δὲν θὰ εἶνε αὐτὴ ἢ θλιβερώτερα, ἢ μᾶλλον ἀπελπιστικὴ πᾶσῶν τῶν ἄλλων; Ὁ ἔρω εἰγεννήθη ἐκ τῆς βαθυτέρας ἡμῶν λύπης. Ἐγεννήθη ἐκ τῆς κακίας καὶ τοῦ θανάτου. Ἄνευ τοῦ θανάτου, δὲν θὰ ἠδυνάμεθα ἴσως οὐδὲ νὰ φαντασθῶμεν αὐτόν. Οἱ ποιηταὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀποδώσωσιν αὐτόν εἰς τοὺς ἀγγέλους, εἰμὴ ἀφαιροῦντες τὴν μακαριότητα αὐτῶν καὶ ἐκτιθέντες αὐτοὺς εἰς τὰς θλίψεις τῆς γῆς. Ἐχει τὴν ἀρχὴν του ἐκ τῆς θλίψεως ὁ ἔρω: καὶ αὐτὸς οὗτος δὲν εἶνε ἄλλο, εἰμὴ, μίαν θλίψιν προτιμωτέρα τῆς χαρᾶς. Οὕτω, δὲν πρέπει νὰ ἐκπλαγῶμεν ἀκούοντες τὴν πνευματικὴν τοῦ Δαρβίνου θυγατέρα, ψάλλουσαν εἰς τὸν ἔρωτα ὡδὰς περιπαθεῖς:

«Τίς θὰ εἶπῃ τὸ χρῶμα τῆς ἐλαίας;

»Τὸν χειμῶνα, ἐπὶ τῆς κίτρινομένης γῆς, εἰσὶ κυαναί. Ὁ ἄνεμος δύναται νὰ μετατρέψῃ τὸ πράσινον αὐτῶν εἰς λευκὸν ἢ εἰς στακτόχροον. Ἄλλ' ὅποιον δὴποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ χρῶμα αὐτῶν, εἶνε πάντοτε ἐλαία.

»Εἶνε ἐλαία πάντοτε, εἴτε στακτόχροος, εἴτε λευκαί, ὅπως ὁ ἔρω εἶνε πάντοτε ἔρω, ἐν τῷ μέσῳ τῶν βασάνων ἢ τῆς χαρᾶς.

»Εἶνε πάντοτε ἐλαία, εἴτε χειμῶν εἶνε εἴτε θέρος, καθὼς καὶ ὁ ἔρω εἶνε πάντοτε ἔρω, εἰς τοὺς θρήνους ἢ εἰς τὴν χαρὰν.»

Ἡ φυσικὴ φιλοσοφία, ἥτις δὲν ἀφαιρεῖ ἐκ τοῦ ἔρωτος οὔτε τὴν χαρὰν του οὔτε τὰς θλίψεις του, δὲν τῇ στερεῖ οὔτε τῆς ὑπερηφανείας του. Ἀκούσατε τὴν Μαίρη Ρόβινσον.

«Ἐπεριδιβάζομεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐλαϊῶνος, καὶ συνδιελεγόμεθα ὁμοῦ, ἄχρῃς οὐ ἐπλανήθημεν ἐκ τῆς ὁδοῦ».

«Συννητήσαμεν, τέλος, χωρικόν, κεκυρωμένον ὑπὸ τοῦ γήρατος καὶ συντετριμμένον, ὅστις συνέθλιβε σταφυλὰς ἐν τινι ἀγγεῖῳ ἐξ ἀργίλλου: ὅστις συνέθλιβε σταφυλὰς διὰ τὸν δεύτερον οἶνον».

«Δὲν ἐπιόμεν ἐξ αὐτοῦ, ὦ ἔρω μου, καὶ τὸν ἀφῆ-

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ περιεργότερον πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἀποβιβαζόμε- νός τις εἰς Νέαν Ὑόρκην ἀπάντη εἶνε ὁ λεγόμενος ἐναέριος σιδηρόδρομος, ἢ ὕψω μένος, ὡς τὸν λέγουσι οἱ Ἀμερικανοί. Ὁ ἐναέριος οὗτος σιδηρόδρομος ἀπο- τελεῖται ἐκ αἰδηρῶν δοκῶν στηριζομένων ἐπὶ σιδη- ρῶν στύλων κατὰ ζεύγη. Ἐπὶ τῶν δοκῶν τούτων διέρχεται ὁ σιδηρόδρομος, διαθέων πολλὰς ὡς ὅσες τὰς στενωτέρας καὶ σκολιωτέρας ὁδοὺς. Οὕτω αἱ ἀμα- ζαὶ τῶν ἐπιβατῶν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ δεύτερα ἢ τρίτα πατώματα τῶν οἰκιῶν, δύναται τις δὲ πολ- λάκις νὰ σείξῃ τὴν χεῖρα Ἀμερικανίδος τινος ἰστα- μένης ἐπὶ τοῦ παραθύρου, ἀν' ἔτυχῃ νὰ τὴν γνωρίσῃ, νὰ περιεργασθῇ δὲ ὅλα τὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἐναερίου δωμάτια, κοιτῶνας, αἰθούσας, ἐστιατόρια. Ἐνῶ δὲ ὁ ἐναέριος συρρίζει καὶ τρέχει καὶ μάλινται, κάτωθεν αὐτοῦ ἔσμος λεωφορείων, ἀμαζῶν γυρολόγων ἀποτε- λεῖ εἰκόνα τοῦ ἐπιγείου. Ἐντὸς πόσων δὲ μηνῶν νομί- ζετε ὅτι ἐτελείωσεν ὁ ἐναέριος οὗτος σιδηρόδρομος μήκους 18 χιλιαμέτρων; Ἐντὸς ἐξ ἑνὸς μηνῶν. Ὅσοι δὴλαδὴ χρειάζονται ἐδῶ διὰ νὰ τελοῦν τὰ θεμέλια μιᾶς προσωρινῆς ἰσογείου αἰθούσης δικαστηρίων. Ὁ δὲ Ἐναέριος οὗτος δὲν εἶναι στενὸς σιδηρόδρομος ἀλλὰ πλατὺς, ἦτοι 1κ 450. Αἱ δὲ ἀμαζαὶ ἔχουν μήκος μὲν 11κ 30, πλάτος δὲ 2κ 70. Ἐκάστη ἀμαξοστοιχία ἀποτελεῖται ὑπὸ τεσσάρων ἀμαζῶν καὶ μιᾶς ἀτμο- μηχανῆς. Ἡ κυκλοφορία ἐπὶ τοῦ ἐναερίου αὐτοῦ σι- δηροδρόμου οὐδένα ἐπάγεται κίνδυνον, διότι αἱ γέ- φυραι ἔχουσιν ἐκατέρωθεν κιγκλιδωμάτα, συνάμα ἔχουσι ληφθῆ ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα πρὸς ἀπο- σβῆσιν τῶν ἀμυθῆτων καταστροφῶν, τὰς ὁποίας θὰ συνεπῆγγοτο ἢ ἀπὸ ταιούτου ὕψους ἐκτροχιάσις. Ἀλλὰ τί τραθεῖν οἱ γείτονες, ἦτοι οἱ περίοικοι; Διότι ὁ Ἐναέ- ριος περνᾷ, ὡς σὰς εἶπομεν, ἀπὸ τῆς γειτονίης. Ὅλος ὁ καπνὸς τῶν ἀτμομηχανῶν, ὅλαι αἱ δυσωδίαί, ὅλος ὁ φασερός θόρυβος — διότι τὰ τραίνα ἀναχωροῦν καθε πρὶα λεπτά — ὅλαι αἱ ἐνοχλήσεις τοῦ νὰ ἔχουν χιλιάδες ἐπιβατῶν τὰ βλέμματα ἐντὸς τῶν κοιτῶνων τῶν — ὅλα αὐτὰ εἶνε εἰς βάρος των. Αἱ τρίχες τῶν ἀξιοτιμῶν μηχανικῶν μας βεβαίως ἀνορθοῦνται πλη- ροφοροῦμένων τοιαῦτα πρᾶγματα, ἀφοῦ ἐκήρυξαν ὡς ἐπαναστατικὸν τὸν ἐκ τοῦ πιεστηρίου θόρυβόν μας καὶ ἐγνωμοδότησαν νὰ μετατοπισθῇ ἐξω τῆς πό- λεως διὰ τὸν Ἐναέριον τὸ ὀλιγώτερον θὰ ἐγνωμοδό- τουν νὰ μετατοπισθῇ εἰς τὸν Ἀτλαντικόν· ἀλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ ὑποφέρουν ὅλας αὐτὰς τὰς ἐνοχλήσεις, ἀποζημιούμενοι διὰ τὰς εὐκολίας, ἃς τοῖς παρέχει ὁ Ἐναέριος, μετακομίζων κατ' ἔτος 60 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων.

κίμεν νὰ συνθλίβῃ τὰς σταφυλάς, τὰς ἀρκούντως συνθλιβείσας ἤδη. Ἐκείνος εἶχε τὸν ἰσχνόν του οἶνον, καὶ ἡμεῖς τὸν ἔρωτα ἡμῶν». Οἱ ἐρωτευμένοι ἐδείξαν ποτὲ ὠραιότεραν ὑπερη- φάνειαν, καὶ ἀνέμιζαν ποτὲ μείζονα ἀκαταδεξίαν εἰς τὴν ἐντέλειαν τῆς ἡδονῆς αὐτῶν; Ἀλλ' ἡ ἐξοχος αὕτη χαρὰ παρέρχεται ταχέως. Ἡ ποιήτρια σκέ- πτεται, ὅτι ἐν τῇ λυπηρᾷ παρόδῳ πάντων ἐν γένει τῶν πραγμάτων, ὁ ἔρωσ παρέρχεται ταχύτερον παν- τὸς ἄλλου. Λέγει: «Ὁ ἔρωσ εἶνε πτηνόν, τὸ ὅποιον ἐκλαρυγγίζεται διὰ νὰ ψάλλῃ». «Ὁ ἔρωσ εἶνε τὸ ρόδον, ὅπερ φυλλοροεῖ». «Ὁ ἔρωσ εἶνε ἡ μέλισσα, ἥτις θνήσκει ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτῆς κέντρου». «Ὁ ἔρωσ εἶνε ἡ καρδία ἢ συντετριμμένη, εἶνε ὁ τελευταῖος ἀποκαιρετισμὸς, εἶνε αἱ θνήσκουσαι χεῖ- ρες, αἵτινες ἐξ ἀπελπισμοῦ συστρέφονται. «Ὀ! ποτὲ μὴν ἀγαπάτε!» Δὲν τῇ μένει λοιπόν, εἰμὴ ἡ ἐγκαρτέρησις. Ἀλλὰ τὸ εὐγενὲς πλάσμα, εἰς τὴν ἐγκαρτέρησιν δίδει τὸ ὄ- νομα τῆς εὐχαριστήσεως. «Τὰ κρίνα μου τὰ ἔχοντα παθητικὴν εὐωδίαν, ἀπέθανον· τὰ πορφύρα ρόδα, τὰ βασιλικὰ ρόδα τοῦ ἔρωτος, ἐφυλλορόησαν. Ἀλλ' ἡ καρδία μου καὶ ὁ κῆ- πός μου εἰσὶν ἐσπαρμένα μετὰ τὰ ἄνθη τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς εὐχαριστήσεως.» Ἐγκαρτερεῖ μετ' ἀγίας χαρᾶς, ἡ μεγάλη ψυχὴ! Τοιαῦτα εἶνε ἡ Μαίρη Ρόβινσον, ἐξοχος ψυχὴ, ψάλλουσα νέα καὶ πρωτοφανῆ πρᾶγματα. (Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΠΥΚΝΩΣΑΤΕ ΤΟΝ ΠΛΗΘΥΣΜΟΝ

Ἡ πυκνότης τοῦ πληθυσμοῦ εἶνε αἰτία, συγγράμως δὲ καὶ ἀποτέλεσμα πολιτισμοῦ. Ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπηκόων, ἔλεγεν ὁ Βωμπάν, καταμετρεῖται τὸ μεγαλεῖον τῶν βασι- λέων. Ὅσον εἰς πληθυσμὸς εἶνε πυκνότερος, τόσο ὑπάρχει ἔλπις νὰ ἐπέλθῃ βελτίωσις αὐτοῦ δι' ἐπιλογῆς· τόσο ὑπάρ- χει βεβαίωτης γεννήσεως ἀνδρῶν ἐξόχων, ὧν ἡ εὐφυία καὶ ἡ ἐργασία συντελοῦσιν εἰς αὐξήσιν τῆς εὐημερίας καὶ τῆς εὐ- δαιμονίας ἐνὸς τόπου· τόσο ἡ γῆ καλλιεργεῖται πλεיותרον, τόσο αἱ ἐσοδαὶ ἀποβαίνουσιν ἀφιλίστεραι. Καὶ τώρα, ἀνέγνωτε τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς, διὰ νὰ ἴδῃτε τὴν θέσιν τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τετραγωνικὸν χιλιάμετρον λοιπόν ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοικῶν εἶνε ἐν

Βελγίω	192	Ρουμανία	41
Ὀλλανδία	128	Σερβία	38
Μ. Βρετανία	112	Ἰσπανία	35
Ἰταλία	99	Ἑλλάδι	30
Γερμανία	84	Τουρκία	27
Γαλλία	71	Μαυροβουνίω	26
Ἑλβετία	69	Ρωσία	16
Ἀυστροουγγαρία	61	Σουηδία	10
Δανία	51,4	Νορβηγία	5,8
Πορτογαλλία	51		

Ο ΒΥΡΩΝ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑΙ

Τὸ ἐν τῇ ἑλληνικῇ τοῦ Λονδίνου ἐκκλησίᾳ τελεσθέν μνημόσυον ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ λέρδου Βύρωνος, πολλὰς δύναται νὰ γενήσῃ σκέψεις εἰς τὸν παρατηρητὴν. Ἐρᾶν — καὶ εἶνε — ἀπεπον οἱ Ἄγγ- γλοι νὰ καταλίπωσι εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν φροντίδα καὶ τὴν δόξαν νὰ τιμῶσι τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου Ποιη- τοῦ· ὡσεὶ ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ οὐδὲν ὑπῆρξεν τὸ ἀξίεπαινον, εἰμὴ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς ἐν Μεσολογγίῳ διαμονῆς του. Τῆς ἀδικου ταύτης τοῦ ἀγγλικῆς λαοῦ ψυχρότητος τὴν αἰτίαν ἀνεύρου τινὲς ἐν ταῖς πολιτικαῖς καὶ θρησκευτικαῖς τοῦ Ποιητοῦ δεξασίαις, παρατηροῦντες ὅτι — ἐνῶ τοιοῦτο- τρόπως παραμελεῖται ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ μνήμη τοῦ Βύρωνος, ἀφθόνως θαφιλέουσιν ἐπαίνους εἰς τὸν Τέννισον, τὸν πολὺ μὲν τοῦ Βύρωνος ὑποδέεσται, ἀλλ' ἀνήκοντα εἰς τὴν μερίδα τῶν ὄρειων καὶ ἐπιμελῶς ἀποφεύγοντα πᾶ- σαν ἰδέαν, πᾶσαν φράσιν — ἔστω τὴν ἐλαχίστην — δυναμέ- νην ὅπως οὖν νὰ προσβάλλῃ τὴν σεμνοτυρίαν καὶ τὴν ψευ- δευλάθειαν τῆς ἀγγλικῆς κοινωνίας. Τὸ γεγονός ὑπάρχει, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καὶ λόγος ἐκ- πλήξεως. Εἶνε δὲ παράδοξον αἱ μομφαὶ νὰ προσέρχωνται ἐξ ἀγγλικῶν ἐφημερίδων, αἵτινες ἀφίλον νὰ ὡσιν ἐνη- μερώτερα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πατρῆος αὐτῶν φιλολαγίας. Ἡ δόξα τοῦ Βύρωνος ἐπεβλήθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν, δὲν ἀνεγνωρίσθη ὑπ' αὐτῆς. Ἀφ' οὗ συνέγραψε τὰς Ἡρας Σχολῆς, οἱ κριτικοὶ ἐπέπεσαν λάβροι κατ' αὐτοῦ· ὅτε δὲ ὁ ἐνθουσιασμὸς διὰ τὸν Ἀρόλδον ὑπερεξεγείλισεν, μὴ δύναμειο πλέον ν' ἀρνηθῶσι τὴν δόξαν τοῦ Ποιητοῦ, οἱ ἔχ- θροὶ του εἰσέδυσαν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν αὐτοῦ βίον. — Καὶ ὅτε ὁ Βύρων — ποιεθεὶς μυρίας πικρίας, κεχωρισμένως ἀπὸ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς του, πανταχόθεν ψεγά- μενος, διαβεβλημένος, παρανοηθεὶς, ἀπερᾶσιος νὰ ἐγκατα- λήσῃ τὴν μητρίαν Ἀγγλίαν, αἰσχρὸς τις λίβελλος, οὕ-τως ἀπεχαιρέτισε τὸν ἐκούσιον ἐξοριστόν, α — Μακρὰν τῆς Ἀγγλίας, ἥτις ἐπὶ πολὺν ἤδη χρόνον ἠνέχθη τὰ ἀσεβῆ αὐτοῦ ἄματα ὁ Βύρων — πεπωρωμένος ἠῆθ' τὴν ψυχὴν ἐν τῷ ἔαρι τῆς ἡλικίας του ἀπέρχεται κζητῶν ὑπὸ ξένον οὐρανὸν βίον μᾶλλον ἀρμόζοντα εἰς τὴν διαφθερὰν τῆς καρδίας του· ἀπέρχεται εἰς ἄλλο κλίμα, ὅπου αἱ ἐξαντληθεῖσαι αὐτοῦ αἰσθησεῖς καὶ τὰ ἀ- σεβῆ αὐτοῦ ἀλέμματα θύναται νέας εἶναι νὰ ἐβρῶσιν ἠῆδον. Ζητεῖ ἀγνωστὸς χώρας, ἐνθα θὰ ἐκτιμῶσιν καὶ τὸν, ἐνὸς δὲν θὰ τὸν γνωρίσωσιν.» Ὅποιον ἐν ταῖς σκληραῖς ταύταις ἐπιτιμήσεσιν εἶχον μέρος τὰ προσωπικὰ πάθη καὶ ὁ φθόνος διὰ τὸν ἀνατέλ- λοντα ἀστὴρα! Δὲν εἶνε μόνον ἡ Ἰταλία ἡ χώρα, ἐν ἣ ἡ εὐφυία ἐμπνέει φῶδον, καὶ ὅποι πολυάρθμοι πυγμαῖοι περικυκλοῦσι τὸν γίγαντα καὶ τὸν πολιοῦσιν ἔως οὗ τὸν ρίψωσι κατὰ γῆς διὰ δόλου, ἢ ἐντελῶς ἀπογοητεύσωσιν αὐτόν. Ἐὰν ὁ Βύρων εὕρισκετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παλαίσῃ ὑπὲρ τῆς ἡμερησίας αὐτοῦ συντηρήσεως, ἀλλοίμονον εἰς αὐ- τὸν! Ἀλλὰ, πλούσιος καὶ εὐγενής, καταλιπὼν τὴν πε- ριφρονοῦσαν αὐτὸν Ἀθλιώνην, προσέφυγε κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς Ἑλβετίαν, εἶτα δὲ εἰς Ἰταλίαν. Ἐν Ἰταλίᾳ — τῇ χώρᾳ ταύτῃ τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τῶν ἀναμνήσεων — διήλθε τὰ ὠραιότερα, τὰ γοιμώτερα ἔτη τοῦ ὄσφ βραχέως, τῶσφ καὶ ἐνδύξου αὐτοῦ βίου· ἢ δὲ Ἰτα- λία δικαιοῦται νὰ θεωρῇ αὐτὸν ὡς θετὸν αὐτῆς τέκνον, καὶ ὁρεῖται νὰ ὀμιλήσῃ περὶ αὐτοῦ μετὰ φιλοστοργου θαυ- μασμοῦ. Ὁ βίος, ὃν ὁ Βύρων διήγειν ἐν Ἰταλίᾳ, τυγχάνει τοῖς πᾶσι γνωστός, ἐπειδὴ τινὰ κυριώτερα αὐτοῦ ἐπιστάδια ὑ- πῆρξαν θέματα μυθιστοριῶν καὶ δραμάτων, περιστρεφόμε- νων συνήθως περὶ τοῦ ἔρωτός του· κοινῶς πιστεύεται ὅτι ἐκ τοῦ βίου ταιούτου ἀνθρώπου, οὐδὲν ἔχει τις ν' ἀναφέρῃ εἰμὴ ὅτι, μόλις ἀφίχθεὶς εἰς Ἐνετίαν ἠράσθη τοῖς οἰκοδε- σποίνης παρ' ἡ κατόκει, τῆς Μαριάννης Σ., — ἔτι, ἐγκα- ταλειψας αὐτὴν, ἐγένετο ἐραστής τῆς Μαργαρίτας Κό- ννης, ἐπονομαζομένης Φορνερίνας· ὅτι ἀπασαί τῆς Ἐνετίας αἱ θέσποναι ἐτρελλαινόντο διὰ τὸν ὠρατὸν ξένον, ὅστις, ἐν τῷ μεγάρῳ του, ἐτέλει ὄργια ἀντάξια ρωμαϊκοῦ πατρικίου τῶν αὐτεκρατορικῶν χρόνων. Καὶ μὲν ὁ βίος τοῦ Βύρωνος ὑπῆρξεν, ἐπὶ τινὰ καιρὸν, σειρά ἀκατανομάστων ὄργων, εἰς ἃ παρεδίετο ὅπως ἀπο- πνίξῃ τὴν πικρίαν τῆς ψυχῆς του, τῆς ποθέουσης ἀγάπην. Ἀλλ' ὅτε, ἐν τῇ θερμῇ καρδίᾳ περικαλλοῦς Ἰταλίδος, ἀ- νεῖρε ἔρωτα ἀληθῆ καὶ ἀντάξιον τῆς μεγάλης αὐτοῦ ψυ- χῆς, ὅτε ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος τοῦ πολυκυμάντου αὐτοῦ βίου ἀνεφάνη — σωτήριος ἄγγελος — ἡ κόμισσα Θηρεσία Γάμ- πα-Ουιτζιόλη, ὁ Βύρων ἐγένετο αἰφνης ἄλλος τις ἀνθρω- πος, τόσο σταθερὸς ἐν τῷ ἔρωτι του, ὅσον ὑπῆρξε πρό- τερον ἀσταθῆς, τόσο δὲ ἐπιθύμει νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του ὑπὲρ μεγάλου τινὸς ἔργου, ὅσον πρότερον ὑπῆρξε πρό- θυμος νὰ τὴν διακυβέσῃ ἀσκόπως παλαίων κατὰ τῆς μυ- κωμένης θαλάσσης μόνον ἵνα δοκιμάσῃ συγκίνησιν τινὰ. Καὶ δὲν ὑπῆρξε τοῦτο μόνον: Καὶ τὴν ἀνδρείαν ἐνε- πνεύσθη ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, ἥς τοὺς μεγάλους νεκροὺς ἐψάλλε, ἥς τοὺς ἐνδύξους ἀνδρας ἐλάτρευεν, ἥς τὴν ἐλευ- θερίαν ὑπεραπίσθη. Ἐν Φερράρα, ἐκλείσθη ἐν τῷ κελίῳ τῆς Ἁγίας Ἀν- νας, ἐνθα ἐπὶ ἐπαιτίαν ὄλην ἐστῆναξεν ἕτερος μέγας καὶ δυστυχῆς ποιητῆς· καὶ, ἐξελλθὼν ἐκ τοῦ κελίου ἐκεί- νου μετὰ τῆς ψυχῆς πλήρους πικρίας, ἀλλὰ καὶ ποιήσεως, συνέγραψε τὸ παράπονον τοῦ Τάσσο. Ἐν Ρα- βέννη, περιεβλήθη στρατιωτικὴν στολήν ὅπως ἐπισκεφθῇ τὸν τάρον τοῦ Δάντου, νομίζων ὅτι οὕτως ἀπεξεδέτο τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας καὶ καθίστατο ἀξιώτερος νὰ προσ- φέρῃ τὸν σεβασμὸν του εἰς τὸν μέγαν Γκιδελλίνον: κα- τέθημα δὲ — εὐσεβῆ προσφορᾶν — τόμον τῶν ποιήσεών του ἐπὶ τοῦ τάρου τοῦ Ἀλλιγερίου, διεμνεν δὲ ἐπὶ πολ- λὴν ὥραν προσευχομένης πρὸ αὐτοῦ. Καὶ ἡ ἐπίσκεψις αὕτη παρήγαγε — ποιητικὴν ἀνάμνησιν — τὴν Προφη- τεῖαν τοῦ Δάντου. — Ἐν Ρώμῃ δὲ διήλθε νύκτα ὄλην ἐν μέσφ τῶν ἐρεπίων τοῦ Κολοσσαίου, καὶ ἡ νύξ αὕτη ἐνέπνευσεν αὐτῷ μίαν τῶν ὠραιότερων τοῦ Μαμ- φρέδου σελίδων. — Ἦτο θαυμαστής τοῦ Μεγάλου Μοργάντου, ὃν ἐμελέτα διηγετικῶς, ἀπαστήριζε, καὶ με- τέφραζεν, καὶ ὃν πλειστάκις ἐν τῇ Δὸν Ζουὰν ἐμιμήθη. — Ἐν Ρώμῃ ἐγνώριζε, παρὰ τῷ κόμητι Βρέμη, τὸν Βι- κέντιον Μόντην καὶ πρῶτος αὐτὸς διεκίρρυξεν ὅτι οἱ πρῶ- τὸι δώδεκα στίχοι τῆς Μασκερωνιάννας ἦσαν οἱ ὠραιότεροι ὅσοι ἐγράφησαν ἐν τῷ αἰῶνι ἐκείνῳ. Μετέφρασε δὲ, ἐν μιᾷ νυκτί, τὴν Φραγκίσκην ἐξ Ἀριμινίου τοῦ Πελλίκου, ὅστις τῷ ἀπέδωκε τὴν φιλοφροσύνην μα- ταρράζων τὸν Μαμφρέδον του. — Ἐγνώρισε τὸν Φώτιο- λον, ἐγοητεύθη ὑπ' αὐτοῦ, ἐθαύμασε τὸν ἰσχυρὸν αὐτοῦ λόγον καὶ τὸν ἔτι ἰσχυρότερον χάρακτῆρα, καὶ παρεπνεῖτο διότι ὁ Φώτιολος ἐπέπληττεν αὐτόν διότι δὲν παρήγαγεν ὅσα ὁ νοῦς του τῷ ἐκέτερεπον. — Ἐμελέτα δὲ μετὰ στοργ- γῆς τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν, προτιθέμενος ἰταλιστῶ νὰ συγγράψῃ ποίημα, ὅπερ ἤλπικεν, ἐμελλε νὰ ἦτο τὸ ἀρι- στούργημα του· καὶ, ἐν Ραβέννη, ἐπὶ τέλους, ἐνεργᾶν εἰς τὴν ἐταιρίαν τῶν Carbonari, ὅτε ἐπέκειτο ἡ ἐναρξὶς τῆς ἰταλικῆς τοῦ 1811 ἐπαναστάσεως. Ἡ σελίς αὕτη τοῦ βίου τοῦ λέρδου Βύρωνος εἶνε ὄλι-

γον άγνωστος· ενώ δε οι Ιταλοί ένθουμούνται μετά σέβασμού άλλους τινάς ξένους, οίτινες ύπεβοήθησαν τον άγωνά των, σιωπῶσι σχεδόν περί του Βύρωνος. Καί όμως, εάν ά συμβούλαι του ήκούοντο και έξετέλουοντο, πιθανώς ή επανάστασις θα είχε πολύ διάφορον άποτελεσμα. Κυρία αίτία της λυπηρῆς εκείνης άποτυχίας υπήρξεν ή έλλειψις συμπνοίας μεταξύ των διαφόρων της Ιταλίας επαρχιών: ο Βύρων, γεννηθείς εν χώρα πρό πολλῶν ἡδῆ αιώνων ήνωμένη και αναγνωρίζουσα εκ της ένώσεως ταύτης την αρχήν της ισχύος και της έπιρροῆς του, επέθετο νά ένωση τας καρδίας και τούς σκοπούς άπάντων των Ιταλῶν, των τῶσαν αίσχυρῶς τότε διηρημένων· Ολίγον μόλις μετά την εἰς την έταιρίαν των Καρβουνάρων έγγραφην του, προσεβιάσθη εἰς ένα των ύψηλοτέρων βαθμῶν, χωρίς νά έτελλῃ δια των κατωτέρων βαθμῶν: εξ ου γάρ δε προσήνεγκε τον νοῦν, τὰ πλοῦτη, την ζωήν του, τον άγωνα της Ιταλικῆς αναγεννήσεως, συναρπάζων άπλα, βοηθῶν τοὺς έξοριστους, προτρέπων τοὺς Ιταλοὺς εἰς ταχέϊαν ένέργειαν, ὅπως μή παρέλθῃ άνωφελῶς ή πολυτιμὴς εὐκαιρία.

Δυστυχῶς, ή φωνή του δεν εἰσηκούσθη. Η επανάστασις των ρωμαϊκῶν επαρχιῶν ώρίσθη μόλις δια την 10 και 11 Φεβρουαρίου.

Αλλά ή Αυστρια πρόλαβε τὸ κίνημα, εἰσβάλλουσα εἰς τὰς επαρχίας ταύτας την 7 Φεβρουαρίου, και άποπνίγουσα συγχρόνως τῆς Νεαπόλεως τὸ Σύνταγμα. Αἱ φυλακίσεις και αἱ έξοριαι ήρήμισαν τὰς πόλεις του ρωμαϊκοῦ Κράτους. Ο Βύρων όμως δεν έκίνηθη, και τοι ο οίλος του ήτο πλήρης ὄπλων και πολεμφοδίων, τοῦθ' ὅπερ ήρκει νά τον ὀδηγήσῃ εἰς την λαμπρότητάν: μόνον δε, ὅτε οὐδεμία πλέον ὑπελείπετο ἔλπις ένεργείας εν Ραξέννῃ, μετέβη εἰς Πίζαν, ὅπου άνεμεινεν αὐτόν ή κόμισσα Οὐιτζιόλη, εἶτα δε εἰς Λιβόρνον, ἐκεῖθεν δε εἰς Γενούην, ὅθεν άναχωρήσας μετέβη νά εὐρῆ ένδοξον θάνατον εν Μέσολογγίῳ.

Η αναχώρησις του ὑπῆρξεν θλιβερά. Απεχωρίζετο άκων της Ιταλίας, ήν προσθάνετο ὅτι δεν ήθελε ποτε επανίδῃ.

Βεβαίως δε, εκ του νοῦ του οὐδεμία διλήθην ιδέα εξ εκείνων ὡς ή δουλερρων Μούσα του Λαμαρτίνου άποδίδει αὐτῷ εν τῷ Τελευταίῳ Ἔσματι: τῶν περιπλανήσεων του Ἄρόλδου.

Ο Βύρων ήγάπησε περι αὐτῶς, πάντοτε, την Ιταλίαν.

Εγνώριζεν ὅτι τὸ ἔδαφος αὐτῆς δεν διατηρεῖ μόνον τὰ ἴχνη των βημάτων των αρχαίων ήρώων, και ὅτι τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς ερείπια δεν άποδίδουσι μόνον την ήχώ των παρελθόντων χρόνων: εἰγνώριζεν ὅτι τὰ ερείπια εκεῖνα ένεψύγουν ισχυρά τις τινος, πρόδρομος νέας και ένδοξοτέρας εποχῆς: εν δε τῇ ψυχῇ του, μετά των αιμαυμένων των ὡραίων Ἐνετίων, ήνοῦτο ή ανάμνησις των ρωμαίων εκείνων ήρώων, οὗς εἶδεν άντιμετωπίζοντας απαθῶς τὸ κάτεργον, την έξορίαν, τον θάνατον ὑπὲρ της σωτηρίας της πατρίδος, και παρ' ὧν ἐφιλοτιμηέτο νά ὀνομαζήται αδελφός.

Ότε δε, εν Μεσολογγίῳ, άπέθνησκε χαίρων ἐπὶ τῇ έπιτυχίᾳ της αναγεννήσεως Ἑλλάδος, πρό των ὀρθαλμῶν αὐτοῦ διήλθον βεβαίως — εν αδελφικῷ συνδυασμένῳ άσπασμῷ — ή μερικυρταμένη αὐτοῦ πατρις, — ένθα ἔζων ή τε σύζυγος και ή υἱοκτηρ αὐτοῦ Ἄδα, — και ή Ιταλία, ένθα άπέβιασεν ήτέρα αὐτοῦ θυγάτηρ, ή Ἀλλέγρα, και ένθα ἔκαυσε τὸ πτώμα του ἐπιστ θίου αὐτῷ φίλου Πέρου Σχέλλεϋ, του, ὡς αὐτός, μεγάλου και άτυχοῦς ποιητοῦ.

Η Ἀγγλία δύναται, εάν θέλῃ, νά άρηθῇ τὸ ένδοξον αὐτῆς τέκνον. Η Ιταλία όμως αναγνωρίζει τον Βύρωνα ὡς ένα των τὰ μάλα σπουδαιότατων εἰς την ἔθνικὴν αὐτῆς παλιγγενεσίαν, και, μετά της αδελφῆς Ἑλλάδος, σπεύδει ὅπως άπονεύμῃ φόρον εὐγνώμονος στοργῆς εἰς την μνήμην του Μεγάλου Ποιητοῦ!

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΓΑΡΙΒΑΛΔΟΥ

Έκ του βιβλίου τούτου, ὅπερ προώρισται νά γίνῃ τὸ προσφιλέστατον ανάγνωσμα παντός φιλελευθέρου, άποσπῶμεν τον μαγικὸν πρόλογον τρυφερωτάτου εἰδυλλίου ὅπερ ἔλαβε χώραν μεταξύ του νεαροῦ ήρωος και εὐγενοῦς κυρίας, εν τοῖς χλοεροῖς τοπείοις της μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς.

— Ἄφ' οὗ εἰσαίσα, εν περίπτῳ τέσσαρα μίλλια εν μέσῳ συκινητικωτάτων σκηνῶν, ἔβασα εἰς τον οἰκίσκον, ὃν είχαν παρατηρήσει εκ του πλοίου, ἐκεῖ δε εὐχάριστος μοι ἔπευλάσατο ἔκπληξις ή συνάντησις νέας και χαριστάτης γυναικός, ήτις με ὑπέδεχθη φιλοφρονέστατα.

Δεν ήτο βεβαίως καλλονή αἴτια του χρωστήρος του Ραφαήλ, ἀλλ' ήτο ὡραία, καλῶς ανατεθραμμένη, και, ἐπὶ πλέον, ποιήτρια. Παράδοξον! εν τῇ ἐρημίᾳ εκεῖνη, και εἰς τσαούτην ἐπὶ της πρωτεύουσῆς άπόστασιν! Μοι ἐφαίνετο ὅτι ὠνευρεούμην.

Ἐμαθον παρ' αὐτῆς, ὅτι ήτο σύζυγος του ἐπιστάτου της επαύλεως, εὐρισκομένης πολύ μακράν, και της ὅποιος ή οικία εκεῖνη ήτο ἄπλου παράρτημα. Μ' ἔξενισε μετ' εὐγενείας, ήν εὐχαρίστως θα ένθουμῶμαι καθ' ὅλον τον βίον μοι ἐπρόσφερε τὸ κλασσικὸν mate, και εν καλὸν ψητόν, ὅσον παρασκευάζεσαι μόνον εἰς τὰ μέρη εκεῖνα, ὅπου τὸ κρέας εἶναι ή άποκλεστικῆ τροφή.

Ἄφ' οὗ ανεπαύθη, μοι ὠμίλησε περί του Δάντου, του Πατράρχου και των άλλων μεγάλων ποιητῶν μας. Μοι προσέφερε δε, ὡς ένθῦμιον, τὰ ὡραία του Κουίντάνα ποιήματα, και, τέλος, μοι διηγήθη τον βίον της.

Καταγομένη εξ εὐπόρου του Μοντεβίδεο οικογενείας, ήναγκάθη ένσκεν ἐμπορικῶν περιπετειῶν νά έξορισθῇ εἰς την έξοχῆν, ὅπου εἰγνώρισε και τον σύζυγόν της, μεθ' οὗ ἔζη εὐτυχέστατον βίον: αἱ δε ρομαντικαί κλίσεις της καθίσταν την παρούσαν αὐτῆς κατάστασιν πρωτιμότεραν δι' αὐτήν του λαμπροῦ εν τῇ πρωτεύουσῃ βίου. Ότε δε τῇ ἐξήγησα ἀγαλάδα πρὸς προμήθειαν του πλοίου, μ' ἔθεβαίωσαν ὅτι ὁ σύζυγός της θα έθεώρει αὐτόν εὐτυχῆ νά μ' εὐχαριστήσῃ.

Περιέμενα λοιπόν τον σύζυγον. Ἄλλως τε ήτο ήδῆ πολύ ἀργά, και, ὡς εκ τούτου, αδύνατον νά ἔχωμεν τὸ ζῶον ἐπὶ του πλοίου πρό της ἐπιπέσεως.

Ο σύζυγος ήρρησέ πως, και ἐγὼ ἀτελῶς τότε γνωρίζων την Ισπανικὴν γλώσσαν ὠμίλησα ὀλίγον, και ἔσχον τον καιρόν νά μελετήσω τὰς περιπετείας του βίου.

Υπάρχουσιν εν τῷ βίῳ περιστατικά τινα, ὧν ή ανάμνησις εἶνε ανεξάντητος. Ἐμελλον, εν τῇ ἐρήμῳ εκεῖνη, νά συναντήσω — σύζυγον ανθρώπου ήμιαγροῦ ἴσως — μίαν ὡραίαν νέαν, ανεπτυγμένην και ποιήτριαν. Έν τῇ ἡλικίᾳ μου βεβαίως εὐαρεστεῖται τις ν' άνευρισκῇ την ποιήσιν εἰς ἄλα, εὐκόλως δε δύναται τις νά πιστεῖσῃ ὅτι ή άνωτέρω διηγησις εἶναι κῆγμα φαντασίας μᾶλλον ή πραγματικότης.

Ἄφ' οὗ μοι ἔδωρσε τὰ ποιήματα του Κουίντάνα — τουθ' ὅπερ μας παρέσχεν ἀφορμὴν συνδιαλέξεως — ή χαρίσσα οἰκοδόμοισιν ήθέλησε νά μοι άπαγγεῖλῃ τινὰς συνθέσεις ἰδικῆς της, και ὁμολογῶ, τὸς εθαύματα. — Θα μοι εἴπητε. — Πῶς εθαύμασε, ἀφ' οὗ σχεδόν οὐδῶλος ένδοξις την Ισπανικὴν, και ήκιστα την ποιήσιν!

Αληθῶς, ὀλίγον ή και οὐδαμῶς εἶμαι ἔμπειρος εἰς τὰ της ποιήσεως: νομίζω όμως ὅτι τὸ ὡραῖον εν τῇ ποιήσῃ δύναται και τον κωφόν νά συκινήσῃ! Ἄλλως τε ή Ισπανικὴ γλώσσα έχει τὴν ὁμοιότητα με την ἰδικήν μας, ὥστε δεν εδυσκολεύθη πολύ νά την έννοήσω οὔτε εν αρχῇ της ἐπὶ τὰ μέρη εκεῖνα διαμονῆς μου. Ἀπῆλυτα την συντροφίαν της αἰετέστατου οἰκοδομοῖνης μέχρι της ἐπιστροφῆς του συζυγου, ὅστις δεν ήτο άχαρις, και τοι τραχέος έξωτερικῷ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΕΠΙΔΗΜΙΑΙ

Υπάρχουν πνευματικαί επιδημιαί, ὅπως υπάρχουν σωματικαί τοιαυταί. Τοιαυτή επιδημία κατὰ τον 14ον αἰῶνα ήτο τὸ ὀνομασθῆν κακὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Οἱ ὑπ' αὐτῆς προσβαλλόμενοι ἔτρεχον ὡς μανιώδεις τοὺς δρόμους και βαθυμῶδον ἐξέβαλλον ὄλα τὰ φορέματά των ἄλληλην ή των θυμάτων του επιδημικοῦ χοροῦ του Σαιν-Γκυ. Ἄλλῃ ή των Λυκανθρώπων. Ὅλαί αὐταί αἱ επιδημιαί ἐξηγοῦνται τώρα ἐπιστημονικῶστατα: ὄχι μόνον ἐξηγοῦνται, ἀλλά και προκαλοῦνται. Η ἐπιστήμη χωρεῖ πειραματικῶς. Διὰ της ἐξεγέρσεως της φαντασίας ἔνια μὲν νευρικὰ κύτταρα τίθενται εἰς κίνησιν ἄλλων δε κυττάρων προκαλεῖται ή παύσις της λειτουργίας. Ο Σαρκῶ εν Παρισίῳ προκαλεῖ εἰς τὰς ὑστερικὰς γυναίκας κατὰ βουλήσιν ὀλικῆς ή μερικῆς παραλυσίας και διαφόρους μυϊκὰς σπασμούς. Καί τι δεν κἀμνει ή φαντασία! Ἄρκει ἐπιμῆνωσ νά φαντασθῇ τις ὅτι κάπου του σώματος αὐτοῦ θα αισθανθῇ πόνον και ὁ πόνος άνακαινεταί. Ἄρκει νά φαντασθῇ τις ὅτι θα ἔχη παλμούς δυνατούς και οἱ παλμοί ἔρχονται.

Ἄλλοτε πάλιν ὑπὸ την ἐπιρροήν της ὕλινης ἐξεγέρσεως νευρικῶν τινῶν κυττάρων, ἀλλὰ ἐγκεφαλικὰ κύτταρα ἐξερεθιζόμενα παρέχουσιν εἰς τον ἐγκεφαλον την πραγματικὴν αἰσθησίν πραγμάτως τινος, ὅπερ όμως εν τῇ πραγματικότητι δεν ὑφίσταται. Ο διδάκτωρ Βοζζέν διηγείται, ὅτι ἐπισκέπτετο γυναίκα, ήτις ἐνόμιζεν ὅτι κρύπτει χορείαν. Ἐπισκόπων εν τῇ κοιλίᾳ της, και ἐδείκνυε μετά πεποιθήσεως τὸ μέρος, ὅθεν ήκούοντο αἱ φωναί των, θιάτι αἱ Ἐπίσκοποι συνεκρότουν, εν Σύνεδον. Ἔως ὅπου ή πτωχὴ ἀπέθανε, και γενομένης νεκροφίας εὐρέθη ἐκεῖ ὅπου συνεδρίαζον οἱ Ἐπίσκοποι... ὄγκωδες ἀπόστημα.

Όλα ἐξηγοῦνται διὰ της ἐγκεφαλικῆς άντανάκλασεως! Ο διδάκτωρ Βέρδ διηγείται ὅτι τὸ 1881 εἰς τι μέρος των Ἠνωμένων Πολιτειῶν της Ἀμερικῆς ἔκαμε θραύσιν επιδημία τις, ήτις ὀνομασθη Πηδηματομανία. Τὰ ὑπ' αὐτῆς προσβαλλόμενα άτομα ἐπνευμάθωναν, χωρὶς νά τὸ θέλουν — ἀλλά μετά πηδημάτων — ὄλας τὰς κινήσεις και ὄλας τὰς παρορμήσεις, ὅσαι ἐγίνοντο ἐνώπιόν των. Ἐκράτει τις, φέρ' εἰπεῖν, εἰς χεῖρας του μάχαιραν ἔλεγε τις πρὸς αὐτόν: Ρίψε την. Αὐτός ἀμέσως ήρξατο πηδῶν, ἔριπτε την μάχαιραν και συγχρόνως ἐψαλιμῶδες ἀκαταπαύστως: ρίψε την! ρίψε την! Η ἔλεγεν εἰς ἄλλον: Μωρὲ κτυπήσου, μωρὲ κτυπήσου. Ἀμέσως αὐτός ήρχιζε νά γρονθοκοπῇ αὐτόν ἀνηλεῶς και πηδῶν νά ἐπαναλαμβάνῃ: Μωρὲ κτυπήσου, μωρὲ κτυπήσου.

Ἄλλῃ επιδημία αναφέρεται εν Μαλαισίᾳ, ήτις εἰς την ἐπιχώριον γλώσσαν εἶχεν ὀνομασθῇ Λατάχ. Οἱ ἀσθενεῖς ἐμιμούντο ὅτι ἔβλεπον. Ἦκει φέρ' εἰπεῖν, ν' αρχίξῃ τις ἀποβάλλον τὰ ἐνδύματά του πρό της σεμνοτέρας κόρης αὐτῆς, μιμουμένη, ήρχιζεν ἀποβάλλουσα τὰ ἰδικά της, ένῶ συγχρόνως διεμαρτύρετο διὰ την ἀπρεπῆ πράξιν ήν διέπραττεν. Αἱ αὐτοχειρίαί πολλάκις γίνονται επιδημικαί.

Τοιαυτή εἶχεν ἐκραγῆ ἀκατάσχετος τον 17 αἰῶνα εν Λυὸν της Γαλλίας: τὸ 1713 εν μόναις ταῖς Βερβαλλίαις ἐγένοντο 1300 αὐτοκτονιαί. Τὸ 1772 ή επιδημία αὐτῆ είχε καταλάβει τοὺς ἐπιζῶντας ἀπομάχους. Τὸ 1874 κρούσματα τοιαυτῆς επιδημίας εἶχον άναφανῆ εν Παρισίῳ. Παρατηρήθη δε, ὅτι ἀνά τις κατακρημνίζεται ἀπὸ ὕψηλου τινος πύργου, ὡς τοιοῦτοι (κωδονοστάσια κτλ.) υπάρχουν πολλοί εν Εὐρώπῃ, εἶνε αδύνατον, ὀλίγον χρόνον ἔπειτα, νά μήν ακολουθήσῃ και ἄλλος και ἄλλος τον αὐτόν αὐτοκτονικὸν ήρωισμόν. Οὕτω, τὸ εν φοικτόν ἐγκλημα κατὰ μίμησιν γεννᾷ ἄλλο φοικτόν ἐγκλημα. Εἶνε ή κατ' ἀγτανάκλασιν ἀσυνείδητος μίμησις τὸ ἐλατήριον πολλῶν πράξεων, και ὁ μέγας φορεὺς των τοιοῦτων επιδημιῶν. Αὐτῆ δε αὐτῆ ή μίμησις, ή ἀπαρτίζουσα τὰ έννεα δέκατα του ήθικῷ ἀνθρώπου, αὐτός ὁ ἐγκεφαλικὸς αὐτοματισμός, διατηρεῖ εν ἰσορροπίᾳ τοὺς ἀνθρώπους πρὸς την κοινωνικὴν αὐτῶν ἀτμοσφαιραν. Διὰ τούτο, οἱ φιλόσοφοι και οἱ κυβερνῶντες δεόν νά μεριμῶσιν εἰς τὸ νά διαδίδωσιν ἀγαθὰ και οὐχὶ πονηρὰ μιμητικὰ ένστικτα. Οὕτω και μόνον αναγεννῶνται αἱ κοινωνιαί!

ΟΙ ΚΑΥΜΕΝΟΙ ΟΙ ΠΤΩΧΟΙ

Η στατιστικῆ ἀπέδειξεν, ὅτι ή θνησιμότης των πτωχῶν εἶνε πολύ μεγαλειτέρα της των πλουσιῶν. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶπεν ὁ ὕγινολόγος Βουσαρῶδ, εἶνε ή μόνη ἀλήθεια. «Οἱ πλούσιοι ἀποθνήσκουσιν ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς.» Ἦθις τοὺς γέροντας και τὰ παιδία ἀποδεκατίζει ή πτώχεια. Ὑπερίσθη ὅτι 90 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν ἀποθνήσκουσι τὰ πτωχὰ παιδία προῖου γίνουσι πενταετῆ. Κατὰ του ὑπολογισμοῦ του Δεπαρσιᾶ, ἐπὶ 1000 νεογεννητῶν πλουσιῶν, 235 γίνονται ἐβδωμηκτούται, ένῶ ἐπὶ 1000 νεογεννητῶν πτωχῶν, μόνον 117 κατορθοῦν νά φθῶσιν τὸ ὄριον αὐτὸ της ἡλικίας. Έν Παρισίῳ, εν μὲν ταῖς συνοικίαις ὅπου οἱ πλούσιοι κατοικοῦν, ή ἐτρία θνησιμότης εἶνε 13—16 ἐπὶ τοῖς χιλίοις. Ένῶ εἰς τὰς συνοικίας των πτωχῶν κατ' ἔτος ἐπὶ χιλίων ἀποθνήσκουσι 25 — 31. Η διαφορά αὐτῆ μεταξύ πτωχῶν και πλουτιῶν, εἶνε καταπληκτικώτερα εν τῇ ἀμερικανικῇ Βαβυλώνι, τῇ Νέα Ἰόρκῃ. Εἰς τὰς ἐνορίας, ὅπου σπαργῆ ὁ πλούτος ἐπὶ χιλίων, ἀποθνήσκουσι 28 μόνον ἄλλ' εἰς τὰς ἐνορίας τὰς ὅποιαις έχει περιβάλλει δια του Κορσεροῦ μανδύου της ή πενία, ἀποθνήσκουσιν ἐπὶ χιλίων κατ' ἔτος 150 εως 196.

Ποία δε άντίθεσις μεταξύ ἐργατῶν και ἐργοδοτῶν, ήτοι των ἀφεντικῶν. Κατὰ μέσον ὄρου τὸ πιθανόν ὄριον της ἡλικίας του θανάτου των μαστῶρων εἶνε τὸ 26ον, τὸ δε των ἀπλῶν ἐργατῶν, των καλῶς μάλιστα ἀμειβομένων, τὸ 10ον! Καί μὴ λαμβανόμενων όμως ὑπ' ὄψει των παιδιῶν εν τῷ ὑπολογισμῷ αὐτῷ, των μὲν κυρίων τελειοῖται τὸ λάδι της κανθίλας των εἰς τὸ 43ον ἔτος, των δε ἐργατῶν εἰς τὸ 15ον. Ἐνοεῖται ὅτι λαμβάνεται ὑπ' ὄψει εν τοῖς ὑπολογισμοῖς αὐτοῖς ὁ μέσος ὄρος.

Η θνησιμότης δε εἶνε μεγαλειτέρα όταν ἐπέρχονται αἰφνίδια μεταπτώσεις ἀπὸ πλούσιας γεινῆ τις θηλαδῆ πτωχός: ἀλλὰ και ή ἀπὸ της πείνης εἰς τον πλοῦτον αἰφνιδια μεταπτώσις εἶνε και αὐτῆ ἐπικίνδυνος. Ἀπαράλλακτα οἱ ἀπὸ των βρεσιότατων κλιμάτων εἰς τοὺς τροπικοὺς μεταναστεύουσες δεν ἀντέχουν. Διὰ τούτο εἶνε ἀληθέστατον τὸ γνωμικόν: «Εἰς τὰ τριάντα κύταζε νά γίνῃς πλούσιος: εἰς τὰ πενήντα δεῖ σου χρησιμεύει: όταν αρχίξῃς νά οἰκοδομῇς γέρον, τότε ἀποθνήσκεις όταν οἱ ζωγράφοι διακασμοῦν τὰς ὁδοὺς σου.»

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ

Ἡ Γαλλία, προκειμένου περὶ ἀμοιβῆς τῆς ἀξίας, οὐδεμία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξύ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Πρὸ ὀλίγων ἔτι ἡμερῶν, ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἐτίμησε διὰ τοῦ σταυροῦ τῆς Λεγεώνας τὴν κυρίαν Διευλαιοῦ, ἐπιστρέφουσαν ἐξ ἐπιστημονικῆς ἐκ Περούσιας ἀποστολῆς, καθ' ἣν τὰ μέγιστα ἠδουκίμησε.

Εἰς ἔθνη τινὰ ὅμως, ὑπάρχουσιν ἰσχυρὰ τὰ γάματα ἀποκλειστικῶς διὰ τὰς γυναῖκας.

Φυσικῶς, τὰ τάγματα ταῦτα ὀφείλουσι τὴν γέννησιν τῶν εἰς τὴν γυναικεῖαν ματαιοφροσύνην, διότι εἰς τὰ μοναρχικὰ κράτη, τὰ παράσημα ἀπονέμονται συνήθως εὐκολώτερον εἰς τοὺς ἔχοντας τίτλον τινὰ ευγενεῖας ἢ εἰς τοὺς προσφέροντας ἀληθεῖς καὶ σπουδαίους εἰς τὴν πατριδὰ, εἰς τὰς ἐπιστήμας, εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἐκδουλοῦντες. Μὴ δὲν βλέπομεν βροφῆ, τέχνα βασιλέων καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, λαμβάνοντα ἐν τῇ κοίτῃ τῶν στρατιωτικῶν παράσημα;

Πιθανῶς ἡ ὀνομαστολογία καὶ ἡ ἱστορία τῶν γυναικεῶν παρασήμων δὲν ἐγράφη ἐπὶ τοῦτο δὲ ἀποτελεῖ σπουδαίαν ἐλλείψιν, διότι οὐκ ὀλίγον θὰ παρεχθῆναι τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἰδοὺ ἐν τούτοις σημειώσεις τινὰς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Τινὰ τῶν γυναικεῶν τούτων παρασήμων εἰσὶν ἀρχαιότατα. Τὸ τοῦ Ἀστερέντος Σταυροῦ ἐν Αὐστρία, π. χ., ἀπονέμεται ἀπὸ τὸ 1669, μόνον εἰς γυναῖκας.

Ἡ Βουαρία ἀριθμεῖ πέντε διὰ τὰς γυναῖκας ἱποτικὰ τάγματα, ὧν τὸ μὲν ἰδρυθῆναι τῷ 1776, τὸ τῆς ἁγ. Ελισάβετ τῆς ἁγ. Θερεσίας, τῆς ἁγ. Ἀννης τοῦ Μονάχου καὶ τῆς ἁγ. Ἀννης τῆς Βουρζουόου εἰσὶ μεταγενέστερα. Ὁ δὲ Λουδοβίκος Β' ὁ πρῶτος βασιλεὺς—οὗ ὁ θάνατος πρὸ ὀλίγου ἐτι συνεκίνησε τὸν κόσμον ὅλον καὶ ὅστις δὲν ἠγάπα πολὺ τὰς γυναῖκας—ἔδωσε, τῷ 1880, τὸ τάγμα τῆς Ἀξίας.

Ἡ Γερμανία, ὡς γνωστὸν, εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῶν παρασήμων. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ πρὶν ἢ καὶ Μέγας Δοῦξ—ὅσο μικροσκοπικὸς καὶ πρῶτος ἢ ἄν τις—ὅστις νὰ μὴ θεωρῆ καθῆκόν του νὰ διανέμῃ παράσημα εἰς τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτόν. Οὕτως, ὑπάρχει, διὰ τὰς γυναῖκας, τὸ παράσημο τοῦ Μεκλεμβούργου Στρέλιτς. Ἡ Σαξωνία ἔχει τὸ ἔτι ἰδρυθέν παράσημον τῆς Σιδονίας. Ἡ Βυρτεμβέργου τῆς Ὀλγας. Καὶ αὐτὴ ἡ μικροσκοπικὴ τῆς Ρέουσις ἡγεμονία, ἔχει τὸ παράσημόν της.

Ἡ Πρωσία εἶχεν ἤδη, ἀπὸ τὸ 1814, τὸ παράσημον τῆς Λουίζης. Μετὰ τὸν Πόλεμον τοῦ 1870, ὁ αὐτοκράτωρ Γαυλιέλμος, συνέλαβε τὴν πρωτότυπον ἰδέαν νὰ ἀμείψῃ τὰς κυρίας δι' εὐς μέγθους κατέβαλον... οἱ αὐτοὶ τῶν κατὰ τὸν πόλεμον... καὶ ἔδωσε τὸ γυναικεῖον τάγμα τῆς Ἀξίας.

Ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ τῆς Χιτσάης, ἀριθμοῦνται οὐχὶ ὀλιγώτερα τῶν εἰς γυναικεῖον παρασήμων, ἀκταλοδεικτοῦνται δὲ αἱ κυρίαὶ αἱ μὴ κεκοσμημέναι ὑπὸ δύο τοῦλάχιστον.

Ἐν Ἀγγλίᾳ τὰ γυναικεῖα παράσημα εἰσὶ προσηκωτέρως ἰδρυθέντα. Ὅτε ἡ Ἄντσια Βικτωρία προσέλαβε τὸν τίτλον Λυτοκρατειῶν τῶν Ἰνδῶν, ἔδωσε τὸ τάγμα τοῦ Ἰνδοῦ Στέμματος. Βραδύτερον δὲ, κατὰ τὸ 1883, τὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἡ Ρωσία ἔχει, ἀπὸ τὸ 1714, τὸ γυναικεῖον παράσημον τῆς Αἰκατερίνης.

Ταῦτα διὰ τὴν Εὐρώπην.

Ἐν Ἀμερικῇ δὲ, ἡ κυβέρνησις τῆς Βενεζουέλας ἀπονέμει εἰς τὰς κυρίας τὸ παράσημον τῆς Ἐλευθερίας.

Ὁ Σάκης τῆς Περσίας, ἐπιστρέφων ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν Εὐρώπην περιπέτειας του, ἐπέωρσε καθῆκόν νὰ ἰδρῆται καὶ αὐτὸς ἱποτικὸν διὰ τὰς γυναῖκας τάγμα. Τὸ δὲ γεγονός τοῦτο εἶνε ἀξιοσημείωτον ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, ἔνθα αἱ γυναῖκες οὐδὲν ἢ ὀλίγιστα ἐκτιμῶνται.

Τὸ περιεργότερον ὅμως γυναικεῖον τάγμα εἶνε τὸ ὑπὸ τοῦ Μαξιμιλιανοῦ ἰδρυθέν ἐν τῇ ἐφημέρῳ αὐτοῦ αὐτοκρατορίᾳ τοῦ Μεξικῶν: τὸ τάγμα τῆς Μαιριεφροσύνης...

Ν' ἀπονέμῃ τις παρασήμον εἰς τὴν μετριοφροσύνην τῶν συναϊκῶν!... τοῦτο—καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν τῶν ευγενῶν ἀναγνωστῶν μας—μας φαίνεται... ἐν ἄκρῳ ἄνωτον...

ΝΕΑ ΑΣΘΕΝΕΙΑ Εἰς τὴν γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Τῶν Χοιρῶν ἐπιστημῶν ὑπεβλήθη ἀνακοίνωσις περὶ νέας τινος ἀσθενείας τῶν χοιρῶν. Χοιροτρόφοι τινὲς τῆς Γεντιλλῆς, βλέποντες τοὺς χοίρους τῶν ἀποθνήσκοντων σωρηδῶν, καὶ ὑποβέτοντες αὐτοὺς προσεβλημένους ἐκ λύσσης, ὑπεβάλλον τοὺς ὑπολειπομένους εἰς τὴν προσωλακτικὴν τοῦ Παστέρ θεραπείαν, ἣτις ὅμως οὐδὲν ἔσχε ἀποτέλεσμα. Οἱ κτηνίατροι, μελετήσαντες μετὰ προσοχῆς τὴν ἀσθένειαν, ἐθεώρησαν αὐτὴν ὡς κολλητικὴν πνευμονίαν, ἀνεκάλυψαν δὲ καὶ τὸ βακτηρίδιον αὐτῆς, ὅμοιον κατὰ πολὺ τῷ τῆς λύσσης βακτηρίδιῳ. Τὸ βακτηρίδιον τοῦτο, εἰσαχθὲν ἐν τῷ αἵματι τῶν κοικίων καὶ ἄλλων ζῶων, μετέδωκε καὶ εἰς αὐτὰ τὴν ἀσθένειαν.

Οἱ γάλλοι ἐπιστήμονες μελετῶσι δραστηρίως προσωλακτικὰ μετὰ κατὰ τῆς ἀσθενείας ταύτης, ἣτις ἐλπίζομεν ὅτι θέλει ἦτιθῆ πρὶν διαδοθῆ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἄλλαχθ.

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝΤΑΙ Μόλις ἡ ὄρνις ἀποθέτῃ τὰ ὠὰ, ΝΩΠΑ ΤΑ ΩΑ πρέπει νὰ τὰ βυθίσωμεν ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ κα-

λυρῶσιν ἐντελῶς, τὸ δὲ ὕδωρ τοῦτο ν' ἀντικαταστήσωμεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν.

Δυνάμεθα δὲ αἱ νὰ θέσωμεν τὰ ὠὰ ἐντὸς γύτρας, ἢ καὶ ἄλλου ἀγγείου, καλύπτοντες αὐτὰ διὰ λαρδίον ὡς διαλελυμένου, οὐχὶ ὅμως πολὺ λεπτοῦ.

Τοιοτοτρόπως τὰ ὠὰ διατηροῦνται νωπὰ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας.

Τί ἐστὶν ἀνήρ;

Ὁν μάταιον, κακόν, ἐγωϊστικόν, ἀχάριστον, πρόστυχον καὶ μορῶν.

Μάταιος, διότι ρυτίζει ἑαυτὸν ἰσχυρότερον τῆς γυναικός, ἣτις τὸν σφύρι ἀπὸ τῆρ μητῆρ.

Κακός, διότι τὴν δέρνει.

Ἐγωϊστής, διότι τὴν θέλει μόνον δι' ἑαυτόν.

Ἀχάριστος, διότι τὴν προδίδει.

Πρόστυχος, διότι τὴν παλαρθεύει.

Μορῶς, διότι τὴν ἀγαπᾷ.

*

Ἡ ΖΗΛΟΥΣΙΑ. Μικρὸς μαῦρος ὄφις τὸν ὁποῖον καταπίνει τις ἀπαιεῖδῆτος, ἐνῶ κενόν. Ἐν μικρὸν ποτήριον ἠδονῆς.

Ἐφ' ὅσον ὁ ὄφις ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε μικρὸς, δὲν καταλαμβάνετε τίποτε.

Αἰφνιδίως ὅμως μεγαλύνει, καὶ τότε οὐς περιτυλίσσει δολοκλήρον.

Εἰς τὴν ὁδόνην προστίθεται ἡ παραφροσύνη. Πολλοὶ ἐφόνευσαν ἐκείνην, ἣτις τοὺς προσέφερε τὸ ποιήριον ἕνα πίσω, καὶ ἄλλοι ἐφόνευσαν ἑαυτούς.

Τὸ μόνον ἀντιφάρμακον τῆς ζηλοτυπίας:

Ν' ἀδείασητε ἀκόρῃ ἐν ποτήριον νὰ καταπίνετε ἀκόρῃ ἐν φειδάκι τὸ ἐνα φέτι θὰ γάγητ' ἄλλο.

*

ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΗΣ. Ἐκεῖνος ὅστις θέλει νὰ συζευχθῆ βλάσας τὰς δητριείας τῆς ἐνορίας του, ἐνῶ εἶνε περιφρονημένος πρὸ τριῶν μηνῶν.

*

Τὸ πνεῦμα εἰς οὐδὲν χρησιμεύει ἐν τῷ ἔρωτι, εἰσχωρῶς διὰ τοὺς βλάσας. Καὶ ὅμως δὲν εἶνε σπάνιον κυρία τις ν' ἀγαπήσῃ ἕνα εὐφρῆν.

Ὅταν τὴν ἐρωτῶσιν ὅμως, τί τοῦ βρίσκει καὶ τὸν ἀγαπᾷ, ἀντὶ ἀπαρτῆ:

— Μὲ διασκεδάζει!

*

Ἰδοὺ πῶς ἐχαρκαχίρισε μία συγγραφεὶς τὴν ἀρετὴν: "Ἄρετή,, εἶπερ, εἶται, ὅταν ἀπαρτῆσῃ τὸν ἀληθῆ ἔρωτα, νὰ μένῃς πιστῆ.